

סדרת "המורשת הנסתרת"

להט אודם

אילונה אנדרוז

תרגמה מאנגלית: יעל אכמון

אילונה אנדרוז

להט אודם

ספר שישי בסדרת המורשת הנסתרת

מאנגלית: יעל אכמון

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

Ruby Fever | Ilona Andrews

Translated by: Yael Achmon

Copyright © 2022 by Andrew Gordon and Ilona Gordon.

Published by arrangement with Avon, an imprint
of HarperCollins Publishers

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רווה שמואל
עריכת תרגום: מורן שיין
הגהה: צופיה סילברמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית שמורות ל(א)הבות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין | Email: info@ahavot.com | www.ahavot.com
השלום 11, אבן יהודה | ahavot.com | www.ahavot.com – ספרים בעלמא
tdorit@gmail.com | www.almabooks.co.il

All Rights Reserved © 2023 Ahavot Publishing Ltd. | 6 HaEgoz
Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel, 4050429 | Email: tdorit@gmail.com

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

דאנאקוד: 1572-533002

נדפס בישראל תשפ"ג 2023

המלחמה באוקראינה פרצה כשהספר הזה היה בשלבי עריכה אחרונים. היא עדיין משתוללת בעודנו כותבים את ההקדשה הזאת. איננו יכולים לעצור את המלחמה, אבל נוכל לעזור לניצולים. רבע מהתמלוגים שלנו מהספר ייתרמו לקרן הפליטים של האו"ם – UN Refugee Fund.

פתח דבר

"היא רדופה?"

אוי, בשם... "לא, ארבלה."

אחותי הסתכלה בעיניים מצומצמות על האחוזה המפלצתית, שהלכה והתקרבה בשעה שרכב השטח מיהר במעלה המדרון הקל של שביל הגישה. "תראו את כל המגדלים האלה. היא נראית רדופה."

"היא לא, אמר ברן."

"איך אתה יודע שלא?" שאל ליאון מהמושב האחורי.

כי אין דבר כזה רוחות רפאים. "כי טרודי נחמדה, אני מחבבת אותה, והיא לא היתה נותנת לנו לקנות בית רדוף."

"בסדר," אמרה ארבלה, "אבל שאלת אותה על זה?"

"כן, וטרודי אמרה שלא." המתווכת המסכנה שלנו ענתה בחודשיים האחרונים על יותר שאלות מוזרות מאשר בכל הקריירה שלה.

אחותי הקטנה שלפה את הטלפון שלה והרכינה את ראשה הבלונדיני מעליו.

כל משפחת ביילור ישבה במכונית. היחידים שלא הצטרפו היו סבתא פרידה, אחותי הגדולה וג'סי. הגענו כדי לקנות בית.

כשהייתי צעירה מאוד גרנו בבית טיפוסי לפרוורים, רק חמישתנו: אבא שלי, אימא שלי, אחותי הגדולה נבדה, אני ואחותי הצעירה ארבלה. ואז ברן וליאון, שני בני הדודים שלנו, עברו לגור איתנו כי אימא שלהם לא שווה כלום ואף אחד לא יודע מי האבות שלהם. ואז אבא חלה. מכרנו את הבית כדי לשלם על הטיפולים ועברנו למחסן עם סבתא פרידה, אימא של אימא. אבא מת. נבדה, שהיתה בת שבע־עשרה, תפסה פיקוד על משרד חקירות ביילור, העסק המשפחתי. היא וסבתא פרידה, שעבדה על טנקים וארטילריה ניידת עבור אליטת הקסם של טקסס, פרנסו את המשפחה.

בסופו של דבר נבדה גילתה את יכולות הקסם המלאות שלה והפכנו לבית – כך מכונות משפחות שיש בהן יותר משני עליונים, שזו הדרגה העליונה של שימוש בקסם. נבדה התאהבה ועזבה את הבית, ואני הפכתי בסופו של דבר לראש הבית. אחד ההישגים הראשונים שלי היה פיצוץ המחסן שבו גרנו כולנו. נכון שהפיצוץ המדובר היה תאונה, אבל העובדה הזאת לא דאגה לנו לקורת גג ולא צמצמה את תחושת האשמה שלי.

במשך כמה זמן הסתפקנו בכניין תעשייתי שהפכנו למקום שאפשר לגור בו, אבל כולנו שנאנו אותו. וחוץ מזה, הצרכים שלנו השתנו. כולנו, כולל אחותי הקטנה, כבר מבוגרים. רצינו להמשיך לגור יחד, גם מתוך אהבה וגם כי בית ביילור היה בית חדש, ובכל פעם שיצאנו מהבניין שלנו צמחו לנו מטרות על הגב. במקרה שלנו באמת היה עדיף שלא נגור לבר. אבל גם נזקקנו נואשות לפרטיות.

רצינו לגור יחד. רק לא יחד־יחד.

לקח נצח למצוא את הבית הנכון במחיר שיכולנו להרשות לעצמנו, אבל היו לי תקוות גדולות לגבי המקום הזה. הוא ממש מצא חן בעיניי.

"שמעתי שאם הבית רדוף המתווכים חייבים לומר את זה,"
אמר ליאון.

הסתכלתי על אימא שישבה מאחורי ההגה. היא חייכה אליי
חיוך משועשע. היא לא תעזור לי.

"מתברר שרק ארבע מדינות מחייבות לחשוף פעילות
על-טבעית," דיווחה ארכלה. "בתשע מדינות חובה ליידע
את הקונה אם אירעו מקרי מוות בבית. בטקסס לא דורשים
כלום."

"לא אירעו מקרי מוות בבית. אף אחד לא מת כאן אז הבית
לא יכול להיות רדוף," אמרתי להם.

"איך את יודעת שאף אחד לא מת כאן?" שאל ליאון.

"כי בדקתי ברישומים," רעם קולו של ברן.

"זה לא אומר שום דבר," אמרה ארכלה.

אין ספק שהיו במכונית שתי קבוצות: קבוצת העובדות וקבוצת
אל תבלבלו אותי עם העובדות.

"מה אם הסתירו את זה?" שאל ליאון.

ברן העיף מבט באחיו הצעיר. בכל הנוגע לגילוי עובדות
מוסטרות, לא היו לברן מתחרים. אם קיים תיעוד של משהו,
והתיעוד הזה הוון מתישהו למחשב שמחובר לאינטרנט, ברן
ימצא את זה.

שביל הגישה נגמר בראש גבעה נמוכה. אימא בחנה את
החומה בגובה שלושה מטרים שהקיפה את שטחי הבית. ממש
מולנו היתה קבועה בה מנהרה מקומרת קצרה שהובילה פנימה.
את המעבר חסם שער מתכת כבד, אבל עכשיו הוא נפתח ונסוג
שמאלה אל תוך החומה. מימין, בתוך החומה העבה, היתה עמדת
שמירה.

"סידורי אבטחה רציניים," אמרה אימא.

"זה מוצא חן בעיניי," אמר ליאון. "אם הכופרים יחליטו

להסתער על החומות נוכל להמטיר עליהם גשם של חיצים וזפת רותחת.

קורע.

אימא תמרנה את השברולט טאהו המשורינת שלנו דרך הכניסה ופנתה ימינה אל מגרש החניה הקדמי. האלפא רומיאו הכסופה של אלסנדרו כבר חנתה במגרש.

כולם יצאו מהמכונית. שביל הגישה הפנימי, דרך סלולה רחבה שמשני עבריה עצי אלון עתיקים גדולים, התמשך מולנו והוביל דרומה אל הבניין הראשי. מימיננו היה ביתן גדול עשוי אבן וקורות עץ בעל חלונות ענקיים. אימא הסתכלה עליו. "מה זה?"

"זה ביתן חתונות. עיצוב הקורות בפנים ממש יפה. חשבת ששם נתקין בו בידוד טוב הוא יוכל להיות המשרד שלנו." המצח של ליאון התקמט. "את מתכוונת למשרד נפרד? שאפשר לטפל בו במה שצריך אבל אז לצאת ממנו וכבר לא להיות בעבודה? יש לאנשים דברים כאלה?" נאנחתי.

"ליאון", אמרה אימא. "כבר שבועיים היא ואלסנדרו מנסים לבדוק את כל מה שצריך בקשר למקום הזה. היא בקושי ישנה ובקושי אוכלת. עד כמה שזכור לי, ברן הוא היחיד שעזר לה. אז מה דעתך לשמור לעצמך את השנינות המושחזות הזאת ולנסות להיות פחות אתה למשך השעה הקרובה?"

"כן, גברתי." ליאון הזדקף ונראה רציני. זה לא יחזיק מעמד, אבל ניסיון יפה. בן דודי הצעיר בן עשרים, ולא נראה שיש לו כוונה כלשהי לשנות את דרכיו. אין לי בעיה עם זה. אני אוהבת את ליאון בדיוק כמו שהוא.

אימא בחנה בצמצום עיניים את הבניין המלבני בן שתי הקומות שמהצד האחר של שביל הגישה הראשי. "וזה?"

"קסרקטיין", אמרתי. "לפי מסמכי הנכס."

היא הרימה גבות. "מגורי חיילים?"

"כן. בקומת הקרקע יש מטבח, חדר אוכל ונשקייה. בקומה העליונה יש מקום לעשר מיטות, וחדר אמבטיה עם ארבעה תאי שירותים ושלוש מקלחות."
"המממ."

בדרך כלל לא היה קשה לפרש את קולות ה"המממ" של אימא, אבל באותו רגע לא היה לי מושג מה עובר לה בראש.

צעדנו לאורך שביל הגישה. גדר חיה צפופה התמשכה בין האלונים משני צידי הדרך והסתירה את שאר שטחי הבית. ענפי העצים התמתחו אלה אל אלה מעל ראשינו ויצרו מעין מנהרה ירוקה.

"כניסה יפה," אמר ליאון.

"תיהנה מזה כל עוד אתה יכול," אמרתי לו. "זאת הדרך הישרה היחידה בכל המתחם."

"תזכירי לי מה גודל השטח," ביקשה אימא.

"תשעים וארבעה דונם נקודה שבע," אמר ברן שהלך לפנינו.

"שישים וחמישה מתוכם מוקפים בחומה והשאר בגדר תיל."

"נצטרך להמשיך את החומה," אמרה אימא. "גדר תיל לא

תספיק."

"שאלה!" ארבלה הרימה יד. "אם נקנה את המקום אני יכולה

לקבל עגלת גולף?"

"את יכולה לקנות עגלת גולף בכסף שלך," אמרה אימא.

שביל הגישה הביא אותנו אל חצר קדמית גדולה בחזיתה של

אחוזה ים-תיכונית בת שתי קומות.

"השטח של הבניין הראשי הוא ארבע מאות ושישים מטר

רבוע," אמרתי. "קומת הקרקע מחולקת לשני אגפים. בכל אגף

יש חדר שינה גדול. בקומה העליונה יש ארבעה חדרי שינה, כל אחד עם חדר אמבטיה משלו.

"ארבעה חדרי שינה?" שאלה ארבלה. "אז אימא וסבתא בחדרים למטה ואנחנו למעלה?"

אפשר לומר שהיא נשמעה חסרת התלהבות, אבל זאת תהיה לשון המעטה ברמה פלילית.

"אפשר, אמרתי, או שנוכל לגור בבנייני החוץ."

ארבלה צמצמה עיניים. "איזה בנייני חוץ?"

הפניתי גב לאחווה ופרשתי את הידיים לצדדים.

המשפחה הסתובבה. משני צידי שביל הגישה נפרש מבוך של צמחייה ובניינים, מחולק על ידי גדרות חיות. משמאל היה מגדל עגול שהיתמר לגובה שלוש קומות. מימין, מאחורי מסווה הגיגון, היו שלושה קוטג'ים דו־קומתיים שכל אחד מהם בגודל מאה וחמישים מטר רבוע. הקומות העליונות של הקוטג'ים היו מחוברות במעברים מקורים. ביניהם לכינינו היו גנים, ספסלים, סככות נוי ומזרקות. שבילי אבן, פרי תכנונו של מלח שיכור, התפתלו בלב כל זה בניסיון כושל למדי לחבר בין הבניינים.

ליאון בחן את המגדל. העיניים שלו עטו הבעה חולמנית שמשמעותה בדרך כלל שהוא חושב על ספינות מעופפות, לווייתנים בעלי כנפיים ושודדי חלל. "שלי."

"הוא מצריך קצת עבודה," הזהרתי אותו.

"לא אכפת לי."

ברן התקדם צעד ואמר בקולו הרועם, "המקום הזה מוצא חן בעיניי." הוא חיכה רגע לתת לנו לעכל את דבריו, ואז פנה ימינה והתחיל לצעוד באחד משבילי האבן בכיוון שלושת הקוטג'ים.

"לאן אתה הולך?" קראה אימא.

"הביתה," הוא ענה בלי להסתובב.

היא הסתכלה עליי. "הקוטג'ים מוצאים חן בעיני רונה?"

הנהנתי.

בן דודי הגדול וחברתי הטובה ביותר התקדמו לאט לקראת נישואים. רונה והאחים שלה גרו איתנו, והיה קשה יותר ויותר להתעלם מרונה המתגנבת מהחדר של ברן אל השירותים שמעבר למסדרון בשעות הבוקר המוקדמות.

הבנתי אותם. אלסנדרו ואני ישנו באותה מיטה כל לילה, אבל שנינו הרגשנו לא בנוח שהוא יעבור רשמית לחדר שלי, כל אחד מסיבותיו שלו, והפשרה היתה שהוא יגור בבניין הצדדי ואני אשאיר את החלון שלי פתוח. מבחינתו היה עדיף פי אלף לצאת ולהיכנס דרך החלון ולא להתמודד עם המשפחה שלי רק כדי להגיע לדלת שלי.

"איפה אני אגור?" שאלה ארבלה. "באחד הקוטג'ים?"
 "אני חושבת שהם כבר תפוסים," אמרה אימא, וצפתה בברן ההולך במהירות לאורך השביל. "ברן ורונה יגורו באחד, וילדי אטרסון יגורו באחד האחרים או בשניהם."
 "יש צריף מאחורי הבניין הראשי," אמרתי לארבלה. "את יכולה לגור שם."

היא התחילה להקיף את הבית. אימא ואני הלכנו בעקבותיה בשביל צר שמשני עבריו עצי גופנן, שיחי דק־פרי שעדיין נשאו את אחרוני הפרחים הצהובים העזים שלהם, ומקבצים משתרעים של צמחי מגינית בעלי עלים ירוקים בשרניים.
 "אז ברן וליאון יכולים לבחור, ואני מקבלת את השאריות," קראה ארבלה מעבר לכתפה.

"אה־הא," הנהנתי. "את הכי צעירה."
 היא רטנה משהו בשקט. היה נפלא לענות אותה.
 "מה אמרת שהיה כאן?" שאלה אימא.
 "אתר נופש כושל. הבעלים הראשונים בנו את הבניין הראשי, את המגדל של ליאון ואת הקוטג' היותר גדול. ואז הם מכרו את

האתר למישהו שהחליט להפוך אותו לבית מלון 'כפרי' מאובטח לעליונים ולרמים. באתר שלו זה נקרא 'חוויה כפרית לאליטה המקומית'.

ארבלה השמיעה נחרה.

"הוא היה הבעלים בערך שתיים-עשרה שנה ובנה הרבה מהתוספות המטורפות האלה. העסק שלו קרס, ועכשיו הוא מנסה להיפטר מהנכס כדי לסגור חובות."

שום דבר כאן לא היה מבוסס על תוכנית מסודרת. ואם זה לא מספיק, הבעלים השני חשב שיש לו ידיים טובות ועשה הרבה מעבודות השיפוץ והתחזוקה בעצמו במקום לשכור אנשי מקצוע. לדברי מפקח הבנייה שלנו בהחלט היו לו ידיים, אבל הוא לא בטוח לגבי השאר.

"כמה הוא רוצה על המקום הזה?" שאלה ארבלה.

"עשרים מיליון."

"זה מעבר לתקציב שלנו," אמרה אימא.

"לא אם ניקח הלוואה," אמרתי. כבר הגשנו בקשה דרך חברת משכנתאות בבעלות קונור והיא אושרה בזמן שיא.

"אנחנו יכולים להרשות לעצמנו לתת מקדמה של חצי," אמרה ארבלה. "אבל המקום הזה לא שווה עשרים מיליון. כאילו, אני אפילו לא מקבלת בית. אני מקבלת צריף..."

פנינו בשביל והצמחייה נשארה מאחורינו. לפנינו התפרש פאטיו עצום מרוצף אבן, ובמרכזו בריכה ענקית בסגנון רומאי. מעבר לבריכה המפנקת הפך הפאטיו לשביל אבן שהוביל אל שפת אגם של שישה-עשר דונם. בין הבריכה לאגם, מצד ימין, ניצב מגדל נוסף בן שלוש קומות.

בניגוד למגדל של ליאון, שנראה כמו משהו שנקטף מטירה נורמנית, המגדל הזה היה משתלב מצוין על חוף הים בפאלם ביץ'. המבנה הלבן והדק, עם המרפסות המקורות בשתי הקומות

העליונות ומרפסת שמש על הגג, שידר אווירה ברורה של חופשה. מרפסת הקומה העליונה התחברה אל הבניין הראשי במעבר עילי צר. מכל הבניינים במתחם, זה היה החדש ביותר ונדרשה הכי פחות עבודה כדי שיהיה ראוי למגורים.

"הצריף שלך," אמרתי לארבלה.

ארבלה חצתה את הפאטיו בריצה.

אימא ואני שוטטנו בנחת מעבר לבריכה אל חוף האגם. הוא היה מוקף במסלול ריצה, וגגות של שלושה בניינים נוספים בצבצו מתוך הצמחייה בנקודות אקראיות סביב האגם.

"הכניסה הדרומית נמצאת שם." הצבעתי אל הקצה האחר של האגם. "המוסך של סבתא יכול להיות שם, עם הפנים אל הכביש." היא תצטרך עגלת גולף כדי להגיע לשם. סבתא פרידה נמרצת, אבל בכל זאת בת יותר משבעים.

"אנחנו באמת יכולים להרשות לעצמנו לקנות את המקום הזה?" שאלה אימא.

"כן. אם ניתן מקדמה של עשרים וחמישה אחוז יישאר לנו מספיק לשנה של הוצאות עסקיות וחצי מיליון לשיפוצים. נצטרך לבצע את השיפוצים בהדרגה ולרכוש חיות משק, כדי לקבל פטור חקלאי. כבר יש כאן פאנלים סולריים אז נחסוך קצת כסף, אבל נצטרך צוות תפעולי וככל הנראה שירותי ניקיון כלשהם."

אימא הגיבה בזעף. "בחיים לא העסקתי מנקה. מי שמבוגר מספיק למקום משלו מבוגר מספיק כדי לנקות אותו."

"אני מסכימה, אבל הבניין הראשי ענקי, ויהיו לנו גם מגורי חיילים ומשרד. כולנו הולכים להיות מאוד עסוקים. יהיה כאן גודר של אנשים לפקח עליהם, החלטות שיפוץ שנצטרך לקבל, ובנוסף התיקים הרגילים וגם העניין האחר..."

הזמן שלי כבר לא היה שלי בלבד. חלק ממנו היה שייך

למשפחה שלי ולניהול הבית, אבל חלק אחר, גדול במידה ניכרת, היה שייך למדינת טקסס ולסבך המורכב שיצרו משפחות הקסם שלה.

ארבלה פרצה החוצה אל מרפסת הקומה העליונה. "האם אני מחבבת אותו? לא. אני מתה עליו!"

אימא חייכה חיוך רחב. "טוב, את הקול שלה קיבלת. איפה את ואלסנדרו תגורו?"

"שם." הצבעתי שמאלה, אל בית בן שתי קומות על שפת האגם. "הוא בטח שם עכשיו. את צריכה שאעבור איתך על הבניין הראשי?"

אימא נופפה את ידה בביטול. "אני אסתדר. לכי תבדקי מה איתו."

חיבקתי אותה חיבוק זריז וירדתי במדרגות מהמרפסת אל השביל המוביל אל הבית בן שתי הקומות שאלסנדרו ואני בחרנו לעצמנו.

קיויתי שאלסנדרו עדיין שם. שלחתי לו הודעה כשחנינו, אבל הוא לא ענה. אולי הוא נרדם.

בעולם שלנו, לעליונים כמוני יש כוח רב. וגם משתמשי קסם ממוצעים מסוגלים לגרום הרס ניכר, בעיקר אם הקסם שלהם קרבי. אף אחד לא מעוניין במהומה המוחלטת שתשתרר אם קוסמים יורשו להתרוצץ ללא פיקוח. החוק הכללי חל על כולם, אבל בכל הנוגע למשתמשים בקסם – השאירו הרשויות האזרחיות את אכיפת החוק בידי קהילת הקסם עצמה. על המשתמשים בקסם של כל מדינה בארצות הברית שולטת האסיפה המקומית, שבעצמה כפופה לאסיפה הלאומית.

האסיפה הלאומית אחראית למנות לכל מדינה נוטר, נציג יחיד של החוק שזהותו נשמרת בסוד מסיבות ברורות. הנוטרים חוקרים פשעים שביצעה אליטת הקסם, ולפעמים חורצים דין.

הנוטר שלנו היה ליינוס דנקן, אני שימשתי כסגנית הנוטר ואלסנדרו היה הזקיף שלנו. עבור הנוטרים, הזקיפים הם כמו פקידי בית המשפט עבור שופטים. בזמן שהנוטרים עורכים חקירות, הזקיפים שומרים עליהם ומשתמשים בכוח כשהדבר דרוש. בדיוק כמוני גם אלסנדרו נמצא תמיד בכוננות, וליינוס הקפיץ אותו לעיתים קרובות.

ואם זה לא מספיק, לתפיסתו של אלסנדרו הוא לא תרם לקשר בינינו דבר מלבד עצמו והכישורים שלו, ולכן הוא הסתער על עסקי המשפחה שלנו בניסיון לתרום את חלקו. הוא היה יעיל וחכם, והעלה את ההכנסות שלנו בשלושים אחוז, עובדה שמילאה תפקיד בהצלחתנו לאסוף מספיק כסף למקדמה על הבית במהירות כזאת. רק ליאון הרוויח יותר ממנו.

אבל יש מספר מוגבל של שעות ביממה. אלסנדרו לא היה יכול לצמצם את מספר שעות העבודה שלו כזקיף, ולא רצה לצמצם את מספר שעות העבודה שלו עבור בית ביילור, אז במקום זה הוא צמצם את שעות המנוחה שלו ולכן נרדם במקומות אקראיים. לפני שבוע, כשמצאתי אותו ישן על המדרגות עם פהיטה חצי-גמורה על הצלחת שלו, אמרתי לו שאם הוא לא יפסיק עם זה אני לא אתן לו יותר להיכנס לחדר שלי. הוא נשבע לי שיתחיל לישון לפחות שבע שעות בלילה.

הגעתי לבית, שהיה מבנה חמוד בן שתי קומות, מקסים ומושלם עבור שנינו. המדשאה בחזית היתה ירוקה ויפה למרות החורף. ההבנה של יוסטון בענייני חורף מוגבלת למדי. שאדו, הכלבה השחורה הקטנה שלי, תמות על המדשאה הזאת. עד כה המרחב החיצוני שלה כלל מגרש חניה מכוסה אספלט ורצועת דשא צרה. אם נקנה את המתחם הזה שאדו תהיה המלכה של הכול.

דלת הבית היתה פתוחה. עליתי במדרגות אל המרפסת

המקורה ונכנסתי למבואה. כל הווילונות הוסרו מהחלונות והבית היה מלא אור. הצעדים שלי הדהדו לאורך אריחי האבן. הרצפה עלתה כנראה הון, והכסף בבירור נלקח מהמטבח, שהיה זקוק נואשות לעזרה. נכנסתי לשם ועצרתי בבת אחת. תריסר ורדים אדומים כדם גדשו אגרטל זכוכית פשוט על אי המטבח הגדול במידה מצערת, שאחליף ברגע שאגייס לזה מספיק כסף. בקבוק רוזה של ג'וליו פרארי ושתי כוסות יין חיכו על השיש ליד המקרר.

אלסנדרו הביא לי ורדים ויין.

חיוך רחב עלה על פניי.

אדם שלא ראיתי בחיים הופיע במסדרון משמאלי וידיו קרנו באור ארגמני. בשבריר השנייה שלקח לי לשלוח לעבר הפולש פרץ קסם, אלסנדרו היתמר מאחוריו כמו רוח רפאים נקמנית, סתם את הפה של האיש בידו ונעץ לו סכין בצד הגוף. זאת היתה דקירה זריזה ומדויקת, מהירה כל כך שהייתי מפספסת אותה אלמלא הסתכלתי ישירות עליהם.

אלסנדרו סובב את הסכין. הפנים שלו היו שלוות ורגועות, ועיניו ממוקדות – אבל לא בצורה מפחידה. העיניים של האיש התגלגלו לאחור והוא נשמט קלות כנגד אלסנדרו. אהוב ליבי הרים את הקורבן כאילו היה פעוט והניח אותו בקפידה על אי המטבח בלי לשלוף את הסכין מבין צלעותיו. האגרטל החליק ותפסתי אותו אפילו בלי לחשוב.

אדם מת לנגד עיניי בלי להשמיע קול. זה היה יפהפה ומצמרר בר־זמנית.

”של ארקן?” שאלתי.

אלסנדרו הנהן.

ארקן היה המפלצת בארון שלנו, השד שמסתתר מתחת למיטה. סוכן ממשלתי לשעבר של האימפריה הרוסית שהשתקע

בקנדה והקיף את עצמו בגדוד של מתנקשים. הוא זמם ורצח, ובחש בפוליטיקה המקומית בכל רחבי העולם, אבל בעיקר בצפון אמריקה. הוא היה כל כך מסוכן, שבמסד הנתונים של הנוטרים היה לו תיוג שחור, תיוג שנשמר בדרך כלל לדיקטטורים של מדינות קטנות ולראשי ארגוני טרור בינלאומיים.

ליינוס דנקן רצה להרוג אותו כי ארקן גנב מארצות הברית דגימה של נסיון אוסיריס. הגילוי של נסיון אוסיריס לפני מאה וחמישים שנה הוביל להופעתם של כישרונות קסם תורשתיים שעיצבו את דמות עולמנו. השימוש בנסיון נאסר באמנה בינלאומית, וההגנה עליו נמצאה בעדיפות עליונה של הנוטרים. אלסנדרו רצה להרוג את ארקן כי ארקן רצח את אבא שלו. אני רציתי להרוג אותו כדי להגן על שלומו של אלסנדרו. פעמיים הגענו לעימות, ובשתייהן ארקן איבד סוכנים ובעלי ברית, אבל האיש עצמו נשאר מחוץ לטווח ידינו ולתחום השיפוט שלנו.

המתנקש שכב חסר תנועה על אי המטבח שלנו. ארקן לא שלח את הטוב באנשיו. הוא שלח מישהו שהיה טוב מספיק כדי להפתיע אותי, ולא ציפה שהאיש ישרוד. הוא בזבז חיים רק כדי לטפוח לנו על הכתף ולומר, "בית מקסים. לא שכחתי מכם." אלסנדרו לקח את האגרטל מידיי והידק אותי אליו בחיבוק. "קטלינה, שזה לא ידאיג אותך." הקול שלו היה אינטימי וחם. "זה קטן עלינו. זה שום דבר."

השענתי ראש על חזהו. היינו חייבים לטפל בארקן. לא נוכל להיות מאושרים עד שהאיום הזה יחוסל.

הוא לעולם לא ירפה מאיתנו. בשנה שעברה, ממש אחרי שהשמדנו את ההרפב בבור, ארקן, שהיה קשור לכל הסיפור, שלח את טלקינט־המחמד שלו חווייר סקָדָה להזהיר אותנו שלא נתערב. אמרנו לו לאן הוא יכול לרחוף את ההצעה שלו.

חווייר שנא את בית ביילור – ואותי אישית – בלהט של עשרת אלפים שמשות. הוא היה פעם חלק מהמשפחה המורחבת של קונור מהצד של אימא של קונור, אבל אחרי שחשפתי שהוא ניסה, הלכה למעשה, לחבל בחתונה של קונור ונכדה, הוא נבעט מהמשפחה. ציפיתי שחווייר ינקום אחרי הבור. זה לא קרה. במקום זה הוא טס לספרד ותקף את המשפחה שלו לשעבר. אבל המטרה לא היתה המבוגרים. הו לא, חווייר ניסה לפגוע במיָה רוֹסָה בת העשר כי היא היתה עליונה־לעתיד וגאוות המשפחה. אם היא היתה קצת פחות מיומנת, או אם הכוח שלו היה קצת יותר יציב, הוא היה הורג אותה. היא שרדה, אבל היתה מאושפזת במשך חודשים. אפשר לומר שקונור רצה לשים יד על חווייר, אבל זאת תהיה גרסה מרוככת מאוד של המציאות. וארקן, שתחת חסותו נעשה כל הסיפור, שלח לה פרחים לבית החולים, ובכרטיס הברכה נכתב, "נתראה בקרוב."

זה היריב שהתמודדנו איתו. מי שעמד בינינו לבין האושר. "דברים כאלה לא יקרו אחרי שנעבור לכאן," אמר אלסנדרו.

"אני יודעת." השומרים שלנו היו הטובים ביותר, וראש צוות האבטחה שלנו היתה מדהימה.

אני לא אתן לארקן להכתים את המקום הזה. לא, זה יהיה הבית שלנו ואני אדאג שהוא יהיה חמים ומוגן.

"רוצה קצת יין?" שאל אלסנדרו.

"לא."

הפנים של אלסנדרו קדרו. "זה לא בדיוק איך שתכננתי את זה."

"מה זאת אומרת?"

אלסנדרו הסתכל על המתנקש המת. "מצד שני, אולי יותר טוב ככה. זה יותר אמיתי."

אלסנדרו נסוג צעד לאחור. קופסה קטנה הופיעה בין אצבעותיו כמו בקסם.

יין, פרחים, בית חדש, קופסת תכשיטים. המוח שלי חיבר את חלקי הפאזל בהבזק מהיר כברק. הוא התחיל לכרוע ברך ותפסתי בזרועו כדי שימשיך לעמוד. "בלי לכרוע ברך. בבקשה."
הוא פתח את הקופסה. טבעת זהב משובצת אבן אודם אוכלית נחה על מצע קטיפה שחורה.

"זאת לא טבעת שקיבלתי בירושה," אמר אלסנדרו בכנות קודרת. "לא לקחתי אותה מהמשפחה שלי. עיצבתי אותה והזמנתי אותה בשבילך. אף אחת אחרת לא ענדה אותה מעולם, ואם תגידי לי לא – אף אחת לא תענוד אותה לעולם."
האבן מרובת הפאות נצצה בינינו כמו כוכב לכוד בטיפת דם.

"אני אוהב אותך בכל ליבי," הוא אמר. "אני לא יכול להבטיח לך חיים שלווים, אבל אני מבטיח לך שאעשה כל מה שאני יכול כדי שתהיי מאושרת. תתחתני איתי?"

הוא השתתק, וראיתי את חוסר הוודאות בעיניו. למרות כל מה שעברנו, הוא לא ידע מה תהיה התשובה שלי. זה היה צומת הדרכים שבו הנתיבים של שנינו יתמזגו או ייפרדו. מילה אחת, מילה קטנטנה אחת, וחינו ישתנו באופן בלתי הפיך. האינטימיות העמוקה של הרגע היתה כמעט מכאיבה.

התרוממתי על קצות האצבעות, חיבקתי את הצוואר שלו והסתכלתי עמוק לתוך עיניו.
הוא חיכה לתשובה שלי.

נישקתי אותו ולחשתי, "כן. התשובה שלי היא כן."

1

כעבור שישה חודשים

שני בבוקר התחיל גרוע ומאז רק הידרדר. רובן הייל ניסה לנעוץ בי מבט זועם דרך מסך המחשב. עניתי לו בהבעת טרמיין המפורסמת. למרבה הצער היא פועלת הרבה יותר טוב פנים אל פנים. קשה להקרין נחישות קטלנית בשיחת וידיאו.

“אנחנו לא נמשיך עד ששכר הטרחה יופקד בחשבון שלנו.”

רובן היה גבר שחום עור בעל מבנה גוף מוצק ולסת כבדה בשנות החמישים המאוחרות לחייו. הוא היה רם. מבחינות רבות קשה יותר להתמודד עם רמים מאשר עם עליונים. עליונים הם כמו טיגריסים, קטלניים אבל משתדלים להימנע מעימותים, כי כשעליונים נלחמים – שכוונות שלמות עלולות להיחרכ. רוב העליונים מרגישים שלא לכבודם להתעמר במשתמשי קסם בדרגה נמוכה יותר. מובן מאליו מבחינתם שיתייחסו אליהם בכבוד והם רוצים להגן על שמם הטוב.

רמים היו רוצים להיות עליונים. היכולות שלהם טובות יותר מיכולותיהם של רוב המשתמשים בקסם, אבל הם בכל זאת נמצאים מתחת לרמת הכוח העליונה הנחשקת. רבים מהם מרגישים צורך להפגין את כוחם כדי להבטיח שיכירו במעמד המיוחד שלהם, והם נוטרים טינה לעליונים, ולכן כשצצה הזדמנות לעצבן עליון ולצאת מזה בשלום הם מסתערים עליה.

"תקשיבי לי טוב." רובן רכן אל המסך וזיכה אותי בהדגמה מרהיבה של שערות האף שלו. "בחרתי בכם מסיבה אחת בלבד.

הייתם זולים יותר ממונטגומרי."

"זולים יותר, מר הייל. לא בחינם."

זה היה אחד התיקים של אלסנדרו. בנסיבות רגילות הוא היה עונה לשיחה, אבל הוא יצא לצוד את דאג גַנְדְרֶסוֹן, שגם הוא היה חתיכת מטרד. דאג היה קוסם המרה בעל יכולת לטעון קליעים באנרגיית קסם. הוא השתמש בכישרון שלו והפך ברד רגיל למטח מטאורים קסום כדי להסדיר סכסוך אישי, ובטעות גרם נזק לבניין עירוני.

האסיפה של טקסס קנסה אותו, והמשיכה בשלה מתוך הנחה שהוא ישלם מייד. אבל במקום לשלם פיצויים, גנדרסון ניסה להתחמק מהרשויות בהפגזות אקראיות כנגד מטרות שונות. לאסיפה נמאס לנסות לאתר אותו והיא ביקשה את עזרתו של ליינוס, אשר שלח את אלסנדרו לטפל בעניין.

המבט בעיניו של רובן הבהיר לי שהוא רגיל לדרוס אנשים כדי לקבל את מה שהוא רוצה. הבנתי למה אלסנדרו נמנע מלהתחיל בעבודה לפני קבלת המקדמה ממנו. נכון להיום הוא איחר בשישה ימים.

"את צריכה להיות אסירת תודה על העבודה," נהם

רובן.

קולות רמים הסתננו דרך קירות הזכוכית של המשרד שלי.

מישהו, או ככל הנראה כמה אנשים, צעקו בחדר הישיבות. מוזר. לא זכרתי שום ישיבה גדולה ובעייתית שנקבעה להיום.

"יש לך מושג עם מי את מדברת?" דרש רובן לדעת.

נראה שהגענו לשלב ה"איך את מעיזה" של המשא ומתן. "אתה חתמת על חוזה, מר הייל. על פי תנאי החוזה..." "תנאים משתנים."

"לא אחרי שחותמים עליהם. אולי כדאי שתדעני את זיכרוניך בהגדרה של חוזה."

מתילדה חלפה בריצה על פני דלת החדר. שיערה הכהה הארוך התבדר מאחוריה ורגלי בת העשר הרזות שלה כמעט ריחפו באוויר מרוב מהירות.

"יש לך מזל שנתתי לך עבודה. עושה רושם שאת לא ממש רוצה אותה."

"עבודות מתנהלות על בסיס תשלום. מה שאתה מבקש זאת צדקה."

העיניים של רובן נפערו. הנחיריים שלו התרחבו.

גנר רץ על פני המשרד שלי. קודם הבת של קורניליוס ועכשיו אחיה של רונה. מה קורה שם?

"מי את חושבת שאת?" רעם קולו של רובן.

"הרם הייל!" אמרתי בקוצר רוח בקול טרמיין שלי. "השאלה כאן היא לא מי אני. הזהות שלי כעליונה וראש הבית שלי היא מידע פומבי. הדבר היחיד שמוטל בספק הוא היכולת שלך לשלם. בזכות מספיק מזמני. החוזה בינינו מבוטל." "את..."

"אני מציעה שתחשוב היטב לפני שתדבר. נמאס לי מההצגות שלך. תאמין לי שאתה לא רוצה שמלוא תשומת הלב שלי תתמקד בך ובמשפחה שלך."

הפה שלו נסגר בנקישה. הוא הזדקף במושב. "מיס
ביילור..."

"העליונה ביילור."

"העליונה..."

לקחתי את החוזה שלו וקרעתי אותו לשניים. "הדיון הזה
הסתיים."

הוא בהה בי בהלם.

ניתקתי את השיחה, הלכתי לדלת ופתחתי אותה. גל של רעש
הכה בי. כמה אנשים צרחו בבת אחת במקהלה של כעס ושל
עצב, שהופרעה פה ושם בקול בכי של אישה.

צעדתי במסדרון ופתחתי את דלת חדר הישיבות. שמונה
אנשים, ארבעה מתוכם בגיל העמידה, ישבו בכיסאותיהם או זחלו
על הרצפה. מתילדה ורגנר עמדו בצד ונראו המומים.

"מה קורה כאן?"

"היא איננה!" נאנק מול השולחן גבר לבן בשנות השישים
לחיו וכיסה בידו על עיניו. אישה לבנה, שנראתה צעירה
ממנו ולבשה חליפת שאנל ירקרקה, חיבקה את כתפיו במחווה
מגוננת.

"מי איננה?" דרשתי לדעת.

"ידוויגה," נידבה מתילדה.

"אתם, שניכם, החוצה למסדרון."

הובלתי את הילדים אל המסדרון וסגרתי את הדלת מאחוריינו.
"מה הקשר של מלכת פולין הראשונה למה שזה לא יהיה שקורה
פה?"

רגנר בהה בי ביראת כבוד. "איך את יודעת את זה בכלל?"
לא היה לי מושג איך אני יודעת את שמה של מלכת פולין
הראשונה. סתם אחת העובדות האקראיות שנתקעות לי בראש
לפעמים.

"ידוויגה היא עכבישה," הסבירה מתילדה. "עכבישה מיוחדת

מאוד."

אוי לא.

"זאת משפחת דומברובסקי?"

רגנר הנהן.

ידוויגה באמת היתה עכבישה מיוחדת מאוד. היא היתה בגודל של טרנטולה ננסית, ומבריקה כאילו היא עשויה מהגוני ממורק. בניגוד לבטן של עכביש רגיל, החלק האחורי של ידוויגה הסתיים בפתאומיות, כאילו נחצה לשניים, וקצהו היה משטח שטוח ונוקשה שנראה כמו מסכה עתיקה. הדבר שיווה לה צורה ייחודית דמוית שעון חול.

הדיסקית הייחודית הזאת אפיינה מין מסוים אחד: עכביש שעון-חול ענק. זה עכביש נדיר ביותר – רק שבעה כאלה נמצאו אי-פעם – ויקר להחריד. טרפון דומברובסקי, ראש בית דומברובסקי, רכש את ידוויגה תמורת סכום מרשים של מאתיים וחמישים אלף דולר ממגדל התפוזים הסיני שמצא אותה. איכשהו הוא הצליח להעביר את העכבישה היקרה במכס ושיכן אותה בטרריום מפואר באחוזה של בית דומברובסקי. היא נועדה להיות הכוכבת של אוסף העכבישים המרשים שלו, וכעבור שבוע נגנבה.

בזכות קורניליוס עשינו לנו שם של פותרי תיקים מסובכים הקשורים בבעלי חיים, וכשבית דומברובסקי איבד את העכבישה שלו נראינו הבחירה המתבקשת. הם ממש זרקו עלינו כסף.

"בפעם האחרונה שבדקתי סירבנו לקבל את התיק הזה. מתילדה, אבא שלך אמר במפורש שטיפול עכבישים דורש קוסם עכבישנים, ואת והוא מתמחים בציפורים וביונקים."

מתילדה זקרה סנטר. הכרתי את ההבעה הזאת. היא עמדה

להטיח בי טיעון לוגי ארוך. אם אתן לה להתחיל נהיה כאן כל היום.

"ובנוסף, העכבישה הזאת הוברחה לארץ. מתילדה, מה ההגדרה של הוברחה?"
 "הוכנסה לארץ או הוצאה ממנה באופן לא חוקי," היא אמרה.

"מילות המפתח כאן הן באופן לא חוקי. לא בית ביילור," אמרתי, "לא בית הריסון" – הסתכלתי על מתילדה – "ולא בית אטרסון" – הסתכלתי על רגנר – "יכולים להיות מעורבים בהברחת מין נדיר בסכנת הכחדה."
 "טכנית... התחילה מתילדה לומר.
 "לא."

"...הרגשתי את העכבישה. היא מפחדת ולחוצה."
 הסתכלתי על רגנר. "תסביר בזריזות."
 "מתילדה רצתה למצוא את היצורה ולברוק אם היא יכולה להתחבר אליה."
 "עכבישה," אמרה מתילדה.

"בזילי דומברובסקי גנב את העכבישה מאחיו. מצאנו אותה וניסינו להחזיר אותה. הם התחילו לריב בחדר הישיבות. טרפון אמר לבזילי שהוא בחיים לא יראה שוב את ידוויגה ובזילי תקף אותו וניסה למשוך את הטרריום מהידיים של אחיו. ואז הטרריום נפל וידוויגה ברחת לפתח האוורור."

נשמתי נשימה עמוקה ונשפתי אותה לאט. "מתילדה בת עשר. מתקבל על הדעת שהיא תנהג בצורה לא הגיונית ולא תחשוב עד הסוף על ההשלכות האפשריות של המעשים שלה."
 מתילדה נראתה כאילו סטרתי לה.

"אתה בן שש־עשרה. בעוד פחות משנתיים תהיה מבוגר על פי חוק."

"אנחנו נמצא אותה," הבטיח רגנר.
"איך אתם מעורבים בזה בכלל? שניכם מוגדרים כקבלנים
שלנו, אין לכם סמכות להסכים לקחת תיקים. מי חתם על החוזה
הזה? השם של מי מופיע על הניירת?"
הילדים סתמו את הפה.

זה לא יכול להיות קורניליוס. כל הסיפור עורר בו אי-
נוחות. מי לעזאזל היה נותן לעליונת חיות בת עשר ולעליון
רעלים בן שש-עשרה יד חופשית בתיק חטיפה של עכבישה לא
חוקית...

כמובן. יש רק אדם אחד שהיה עושה דבר כזה.
הטלפון שלי רטט על השולחן. מספר לא מוכר. ענית
לשיחה.

"הסגנית ביילור," אמר קול עמוק.
רק קומץ אנשים בכל מדינת טקסס ידעו שאני סגנית הנוטר.
הצבעתי על רגנר ומתילדה ואז על הרצפה, להבהיר שאני רוצה
שיישארו כאן. בלי לזוז. ואז חמקתי למשרד שלי וסגרתי את הדלת.
"כן?"

"שמי סטפן גרגואר, אני רב-המלצרים של ההפוגה."
ההפוגה היא מסעדה צרפתית, אלגנטית, יוקרתית מאוד,
בעלת חוג לקוחות מובחר. כשהמי ומי של יוסטון רוצים לאכול
ארוחת צהריים בפרטיות ולדון בענייני עסקים, הם נפגשים
במסעדה הזאת. אף אחד מהם לא ידע שלייוס הוא הבעלים
הסודי.

"יצא לנו להיפגש," הזכרתי לו. "במה אני יכולה לעזור?"
"אירע מקרה רצח," אמר מר גרגואר. "ניסיתי ליצור קשר עם
העליון דנקן אבל הוא לא עונה."

"מי נרצח?"

"לוסיאנה קֶבֶרֶה."

אוי, שיט.

"מי עוד יודע?"

"את האדם השני שהתקשרתי אליו. הורו לי ליצור איתך קשר
במקרה שהנוטר לא זמין."

"תישאר שם. תסגור את המסעדה. אני כבר מגיעה."

ניתקתי והתקשרתי אל ליינוס. צלצול, שניים, שלושה...
ליינוס תמיד ענה כשהתקשרתי. יום ולילה, בכל שעה, הוא
ענה בצלצול השני.

ארבעה, חמישה...

הוא תמיד התריע מראש אם חשב שיהיה לא זמין. אלסנדרו
ואני אמורים להיפגש איתו הערב. ניתקתי ופתחתי את הדלת.

מתילדה ורגנר הסתכלו עליי ומצמצו.

"תוציאו מכאן את משפחת דומברובסקי ותמצאו את העכבישה
היקרה, הלחוצה והמפוחדת, לפני שהיא תנשוך מישהו או תטיל
ביצים."

מיהרתי במסדרון לכיוון היציאה ותוך כדי הליכה חייגתי
לאלסנדרו. הוא יצא הבוקר לצוד את דאג גנדרסון. הוא ענה
מיד.

"איפה אתה?"

"מגיע לשער."

"יש לי מקרה חירום," אמרתי לו.

"ניסע במכונית שלי."

יצאתי מהבניין ורצתי החוצה אל אור השמש. תוך כדי הליכה
לשער חייגתי אל ליאון.

"אם זה בקשר לעכבישה..." התחיל ליאון לומר.

"העכבישה אחר כך. ליינוס לא עונה לטלפון. אני צריכה
שתיסע אליו."

"מיד."

"תתקשר אליי כשתגיע לשם."
האלפא רומיאו הכסופה של אלסנדרו עברה במהירות בשער
וגלשה לעצירה מולי. נכנסתי ואחרי פניית פרסה מיהרנו החוצה
לאורך שביל הגישה.
"לאן?" שאל אלסנדרו.
"ההפוגה. דוברת האסיפה של מדינת טקסס נרצחה."

2

ההפוגה שכנה בבניין נאה בן שתי קומות בפנינת הרחובות מיילם ואניטה במרכז העיר. יש ביוסטון מיקומים נוצצים. האזור הזה הוא לא אחד מהם. זה אזור של מתחמי דירות סתמיים, ברי קריוקי, מסעדות ביסטרו ומשלוחים. צ'יפוטלה וסטארבקס שוכנות כאן ונהנות מתנועה ערה של צעירים שקופצים לאכול משהו בדרך אל העבודה באחד ממגדלי הפלדה והזכוכית של צפון-מזרח מרכז העיר או בדרכם מהעבודה הביתה.

ההפוגה התחזתה למסעדה רגילה מדרג הביניים. היא נבנתה מלכנים אדומות והתהדרה בחלונות מקושטים גדולים בקומת הקרקע, ומי שנכנס מהכניסה הראשית היה מוצא תפריט משביע רצון של מנות טקסניות עם נגיעות צרפתיות. לקוחות מיוחדים לא נכנסו מהדלת הראשית. הם נכנסו מהכניסה הצדדית ונלקחו במעלה גרם מדרגות צר אל הקומה השנייה. שם הם יכלו לבחור בין חדר רחב ידיים ובו שולחנות שהוצבו רחוק זה מזה כדי לשמור על הפרטיות, לבין המרפסת המוקפת משני עבריה בחומת צמחים, ובקצה קיר אבן מעוצב ועליו יצירות אומנות ברוח המערב הישן של אמריקה, מפות עתיקות

ממוסגרות ותצלומים בשחור-לבן מאזורי הספר של ארצות הברית, למקרה שהמבקרים ישכחו איכשהו שאנחנו נמצאים בטקסס.

לוסיאנה קברה היתה תלויה על הקיר הזה, בין תמונה קבוצתית של בוקרים לבין ציור שדה פעמוניות מקורי של דוסון דוסון-ווטסון.

יתד מתכת באורך שישים סנטימטר פילחה את החזה שלה והצמידה אותה לקיר האבן. יתד שנייה בצבצה מפיה הפתוח. בחייה היא היתה אישה דקת גזרה בעלת שיער מתולתל שעוצב בתספורת קצרה מודרנית, מעין קריצה לתסרוקות של פוליטיקאים גברים. היא הרבתה לחייך, דיברה עם הידיים, והעיניים שלה נצצו בחיוניות.

הדבר שנתלה על הקיר היה חיקוי חיוור ונטול חיים שלה. חליפת הבז' שלה היתה ספוגה דם. המשקפיים המוכרים בעלי המסגרת הירוקה הכהה נחו על הרצפה. הנעליים הכהות נפלו, וכפות רגליה היחפות היו שמוטות חמישה-עשר סנטימטרים מעל הקרקע. היה משהו כל כך טורד מנוחה ופגיע בכפות הרגליים האלה, עם הלק הירוק הבהיר. בחיים לא ראיתי אותה יחפה. היה בזה משהו שגוי. לא יכולתי להסביר את זה, אבל זה גרם לגרון שלי להתכווץ לגוש נוקשה.

בחודשים הראשונים של העבודה עבור ליינוס אמרתי לעצמי שוב ושוב שבסופו של דבר אני אפתח עמידות לאכזריות הבוטה של לוחמת קסם, אבל עברו מאז כמעט שנתיים. עכשיו ידעתי שזה לא יקרה לעולם. הדחף לברוח, התחושה המטרידה של הבטן המתהפכת, הירד הבלתי נראית שהתהדקה סביב הגרון שלי בכל פעם שראיתי עוד גופה שהושחתה בכוחו של מישהו – כל אלה יישארו איתי. תמיד. אבל השתפרתי ביכולת להדחיק את זה כדי שאוכל לעשות את העבודה שלי. הכפפות עזרו. במידה מסוימת,

עטיית הכפפות בכניסה לזירה סימנה עבורי שהגיע הזמן לשים בצד את החרדה והפחד האישיים.

אלסנדרו בהה בגופה. פניו היו קודרות.

כשאזרחי טקסס יגלו שדוברת האסיפה נרצחה תתעורר מהומת עולם. ההשפעות יהיו הרות אסון. התפקיד שלנו היה לצמצם את הנזק.

הדבר החשוב ביותר היה להעביר את הזירה מהמסעדה. הגופה של לוסיאנה חייבת להתגלות – היא היתה חשובה מכדי שתוכל פשוט להיעלם – אבל אם היא תתגלה כאן, המסעדה וצוות העובדים יהפכו למוקד של מתקפה תקשורתית. זה יפגע ביכולת שלנו לחקור את הרצח, והיינו חייבים להימנע בכל מחיר מהפניית הזרקור הענקי הזה היישר אל ליינוס.

אלסנדרו חייג מספר. "אני צריך צוות ניקוי בדחיפות עליינה. לתעד, לפרק, לשחזר." הוא מסר להם את כתובת המסעדה וניתק.

לפעמים המחשבות שלנו כל כך מתואמות שזה כמעט מפחיד.

הכרחתי את עצמי לבחון את הגופה. הזווית של שתי היתדות רימזה על מסלול שנע מלמטה כלפי מעלה. היתד הראשונה ננעצה עמוק כל כך בקיר, שרק עשרה סנטימטרים ממנה בצבצו החוצה. השנייה בקושי חדרה פנימה, וכמעט חמישים סנטימטר נותרו גלויים. שתי היתדות הסתיימו בטבעת רחבה מספיק כדי להשחיל דרכה חבל עבה.

זה לא מצא חן בעיניי. ממש לא.

אלסנדרו לטש מבט ביתדות ואז הטה את ראשו והסתכל על מגדל בטון וזכוכית שנמצא כשני רחובות מדרום-מזרח לנו.

"מר גרגואר, תעבור איתי בבקשה על האירועים," אמרתי.

סטפן גרגואר הנהן. הוא היה גבר לבן מגולח למשעי באמצע

שנות הארבעים לחייו, בעל גובה ממוצע, שיזוף טקסני ושיער גלי כזה זרוע פה ושם באפור. הוא הרכיב משקפיים ולבש חליפה משובחת, ונראה רגוע למרות העיטור האנושי על קיר המסעדה שלו. המלצרית לצידו, אישה בלונדינית צעירה במדים בשחור-לבן, לא היתה שלוה כמוהו. היא שילכה את כפות ידיה יחד לאגרוף משותף ומבטה היה נעוץ ברצפה היישר לפניה. הבנתי את הדחף. גם אני הייתי מעדיפה להסתכל על הרצפה.

"מדאם קברה הגיעה לבדה בשעה אחת-עשרה ושתי דקות. היא אמרה לי שהיא מצפה לחברה", אמר מר גרגואר.
 "היא אמרה למי היא מחכה?"

"לא. היא ישבה בשולחן הרגיל שלה." הוא הצביע על שולחן במרחק שניים וחצי מטרים. אחד הכיסאות נח הפוך לצידו.
 "סימון הביאה לה את היין הקבוע שלה. היא העדיפה תמיד כוס של לה סקולקה גאבי לפני הארוחה."
 "היא הזמינה משהו?"

"לא מייד. היא נהגה להשתהות. היא נהנתה ללגום מהיין שלה ולעבוד מעט. בדרך כלל היא סימנה לצוות כשהיתה מוכנה להזמין."

יצא לי לאכול כאן עם ליינוס. ההפוגה דבקה בסגנון האירוח האירופי. בניגוד למלצרים אמריקאים שעודדו אותם לפנות שוב ושוב ללקוחות, צוות ההפוגה הניח להם לנפשם. הוא לא התעלם מהלקוחות, וכל מחווה או מבט קלים היו מזמנים את המלצר כמעט מיידית, אבל הם לא פלשו לפרטיות. היה נחשב כאן גס רוח להחריד להפריע לארוחה בהצעה למלא מחדש כוסות או להביא את החשבון בלי שהתבקשו.

"מדאם קברה ישבה כשש דקות. היתד הראשונה פגעה בחזה שלה, הניפה אותה מהכיסא והצמידה אותה לקיר. השנייה

פגעה בפנים שלה. המוות היה מייד. היא אפילו לא הספיקה לצרוח.

מדובר כאן בטלקינט עליון, או רם מהטווח הגבוה. יתד שנורתה מכלי נשק היתה פוגעת בלוסיאנה מלמעלה כלפי מטה וממשיכה באותו כיוון, חודרת אל הכיסא וככל הנראה הופכת אותו איתה. היינו מוצאים אותה על הרצפה. אבל טלקינטים שפועלים ממרחק גדול כמעט לעולם אינם יורים בקו ישר. הם יורים את החפץ בקו קעור. הוא יורד מלמעלה ועולה שוב, כמו קערה.

קונור הסביר לי את זה פעם בזמן שלימד אותנו להגיב לאיומים טלקינטיים. הוא דיבר במונחים טכניים מאוד, אבל בגדול היו לכך שלוש סיבות. אחת, אדם שרואה קליע מתקרב אליו מזנק באופן טבעי לעמידה או נסוג. הקו הקעור מבטיח שהקליע יפגע בעלייה, וזאת הסיבה שלוסיאנה היתה תלויה עכשיו על הקיר. שתיים, כאשר טלקינט רב-עוצמה משגר חפץ, הוא מטעין אותו בהרבה מאוד אנרגיה קינטית. גם אם הוא לא הורג במקום, הפגיעה מלמטה תעיף את המטרה באוויר ותשליך אותה מהמקום שבו נמצאה, מה שיגרום נזק נוסף. ושלוש, הקו הקעור טבעי יותר מקו ישר. טלקינט שמשתמש בו פוגע בצורה מדויקת יותר. קשה לשנות את ההרגל הזה, וטלקינט מופתע כמעט תמיד ישליך בקו קעור. כשמבחינים בחפץ כזה מתקרב, הדרך היחידה להתחמק ממנו היא להשתטח נמוך עד כמה שאפשר. לוסיאנה לא הבחינה בדבר.

"מי עוד היה במרפסת?" שאל אלסנדרו.

"העליונה קרטיס והבת שלה."

בית קרטיס עוסק בחקלאות, בעיקר כותנה, חמניות ותירס. הם ודאי לא רוצים להיות מעורבים בדבר כזה. השתיים ללא ספק קמו בשלווה והסתלקו, ולא יהיה טעם לדבר איתן.

"יש לכם חומר מתועד?" שאל אלסנדרו.
"ההפוגה לא מצלמת את האורחים שלה."
זה מאוד לא מתאים לליינוס. מעניין. "אתה יכול לומר לי
במדויק מה העליונה קברה אמרה לך?"
מר גרגואר פתח את פיו ואמר בקולה של לוסיאנה קברה,
"סטפן, שוב אנחנו נפגשים."
הוא חזר לקול שלו. "תמיד תענוג, מדאם. השולחן הרגיל
שלך?"
"כן, בבקשה. אני מצפה לחברה." ושוב, קול נשי
מושלם.
"בוודאי, מדאם."
אלסנדרו צחק בשקט.
זכרן שמיעתי. ליינוס לא נזקק למצלמת אבטחה. מר גרגואר
היה מכשיר הקלטה מושלם כשלעצמו.
הטלפון שלי צפצף. צוות הניקיון הגיע.
"מר גרגואר, האנשים שלנו נמצאים למטה, בבקשה תכניס
אותם."
הוא הנהן ויצא עם המלצרית אחריו. סימון כמעט מעדה מרוב
חיפזון להימלט.
אלסנדרו החווה בראשו לעבר המגדל. "מה הבניין הזה?"
העפתי מבט בטלפון שלי ומצאתי מפה של האזור. "הקולג'
הקהילתי של יוסטון. אתה חושב על הגג?"
"כן. אני הייתי מתמקם שם."
פתחתי תמונה של יתד באורך שישים סנטימטר עם טבעת
בקצה והראיתי לו אותה. היא נראתה זהה לשתיים הנעוצות
בלוסיאנה.
"דָּקָר", אמר אלסנדרו. "משמש מלחים לקשירת חבלים."
"רוב הטלקינטים משליכים חיצים של רובי קשת או שיפודים

ענקיים בצורת מסמרים. אני מכירה משפחה אחת בלבד שמשליכה דקרים.

אלסנדרו הרים גבות. "בית רוגן?"

הנהנתי. "הטלקינט שתקף אותנו בבור השתמש בדקרים." "את חושבת שזה חווייר." אור מסוכן התלקח בעיניו של אלסנדרו.

"קשה לי להאמין שקונור טיפס אל גג בניין הקולג' הקהילתי ונעץ שתי יתדות ענקיות בדוברת האסיפה של טקסס. אם הוא היה רוצה להרוג אותה הוא היה עושה את זה בשקט." השליטה של גיסי בקסם היתה עצומה. אם הוא היה רוצה להרוג את לוסיאנה, ולא העליתי בדעתי שהוא ירצה דבר כזה, הוא היה יכול לשסף לה את הגרון בתער ממרחק מאות מטרים, או לחנוק אותה במחרוזת או בכגדים של עצמה, או לנעוץ לה מחט זעירה בעין ולרסק לה את המוח. מה שנעשה כאן היה קולני ותוקפני. זה בטוח היה חווייר. לא היתה לי הוכחה, אבל ידעתי שזה הוא. הרגשתי את זה.

הטלפון של אלסנדרו צלצל. הוא בהה בו כאילו היה נחש. "סליחה רגע. אני חייב לענות." בעודו מתרחק הוא התחיל לדבר באיטלקית בקול שקט מכדי שאשמע. משהו עבר עליו, וזה לא היה משהו טוב. הסתכלתי שוב על היתד.

עד שארקן שם עליו יד, יכולות הקסם של חווייר היו צנועות. כשארקן גנב דגימה של נסיוב אוסיריס לפני שנים והציב את עצמו ברשימת החיסולים הקבועה של ליינוס דנקן, הוא שמר לעצמו קצת ממנו. השפעות הנסיוב עוברות בתורשה מדור לדור, ואם מישו מציאצאיו של אדם שהשתמש בנסיוב הזה ינסה להשתמש בו שוב – זה יהרוג אותו. ארקן היה אחוז דיבוק למצוא דרך לעקוף את המוות הוודאי הזה, והוא השתמש

בחווייר כשפן ניסיונות. רוב הנסיינים של ארקן מתו בייסורים, אבל חווייר זכה בלוטו החיים והמוות והפך לעליון-בזק חזק ביותר.

חווייר גדל בצל של גיסי. קונור, בן דודו הרחוק, היה עבורו דוגמא לכל הדברים שרצה להשיג בחיים. קונור היה חזק להדהים, עשיר ומכובד, גיבור מלחמה שזכה להערצת המשפחה כולה. עבור מישוהו כמו חווייר, בעל היכולת הטלקינטית הצנועה והכמיהה לחיים הטובים, קונור ניצב בפסגת חלומותיו. עכשיו, בזכות ארקן, הוא חשב שהגיע לגובה הזה והשוויץ ביכולות החדשות שלו. היתדות היו קריאת "לך תזדיין" במיוחד עבור קונור.

לא חשבת שאני חזק מספיק, ותראה אותי עכשיו.

אלסנדרו חזר. הטלפון שלו הושב למקומו. לו ולחווייר היה חשבון פתוח. אלסנדרו ניסה להרוג את ארקן כי ארקן רצה את אבא שלו. חווייר העיף על אלסנדרו סמיטריילר וכמעט הרג אותו.

הסתכלתי בעיניים של אלסנדרו וראיתי זעם צונן ומחושב. המראה הכניס לי אגרוף של פחד בבטן. בששת החודשים האחרונים עשיתי ככל יכולתי כדי למנוע את העימות בינו לבין ארקן, אבל הוא דהר לעברנו כמו רכבת שירדה מהפסים, בלתי ניתן לעצירה ובלתי נמנע.

"זאת פעולה מתואמת," אמר אלסנדרו.

הנהנתי. לא היה לי ספק בכך. חווייר היה מטורף, אבל הוא סגד לארקן. הוא לא היה רוצח את דוברת האסיפה של טקסס ביוזמתו שלו. ארקן עמד מאחוריו והחזיק ברצועה שלו כמו חיית מחמד. הוא כיוון את חווייר אל המטרה, וחווייר נשך.

"זה כל כך..." הנפתי את ידי לכיוון הגופה.

"קולני," סיים אלסנדרו את המשפט בהבעה קודרת.

זה לא התאים לארקן. הוא העדיף לפעול בצללים. האם זה היה מסר? למה? למי? האם למישהו קרוב ללוסיאנה? ללוסיאנה קברה היתה עליונה הלסיונית. היא התמחתה בקסם הרגעה. פְּסוֹנִים שלהבו המונים, הלסיונים הרגיעו אותם. לפני שני עשורים פרצה מהומה באליס יוניט, בית הכלא המסוכן ביותר בטקסס. הרשויות רצו פתרון לא אלים, ופנו להלסיונית הטובה ביותר במדינה. ללוסיאנה נכנסה אל בית הכלא לברדה וללא נשק, וכשאנשי השריף נכנסו אחריה כעבור חמש־עשרה דקות, הם מצאו את האסירים יושבים בשורות לאורך קירות המסדרון ומחייכים בשלווה. זאת היתה יריית הפתיחה של הקריירה הפוליטית שלה.

בחיייה הפוליטיים ללוסיאנה נהגה תמיד בשקיפות מוחלטת. היא ניהלה את האסיפה כמו מורה ותיקה בחטיבה, כלומר היתה תקיפה מספיק כדי לאכוף את הכללים אבל גמישה מספיק כדי להגיע לפשרות בנסיבות מיוחדות. בחיי היומיום שלה ניהלה ללוסיאנה מרפאה שטיפלה באנשים הסובלים מחרדה. היה לה תואר דוקטור בפסיכולוגיה מאוניברסיטת הרווארד.

דבר מאלה לא היה אמור לשים אותה על הכוונת של ארקן. הייתי זקוקה לעוד מידע. איפה לעזאזל ליינוס? הטלפון שלי פצח בנעימת "בעבור חופן דולרים". ליאון. לא הודעה, שיחה.

עניתי. הפנים של ליאון הופיעו על המסך. "אני אצל ליינוס. השערים נעולים. הקלדתי את הקוד והוא לא עובד. התקשרתי. אין תשובה בטלפון או באינטרקום. ויש עוד עניין."

הוא עבר למצלמה האחורית. מסך הקוד ליד השערים זהר באור צהוב. הוא היה אמור להיות מואר בירוק ברגע שמקלידים את הקוד הנכון.

ליינוס הפעיל פרוטוקול מצור. שיט.
"את רוצה שאני אטפס על השער?"
"לא! אל תיכנס פנימה. ליאון, יש שם נשק בכל פינה. צריחי
הירי יקרעו אותך לגזרים בשנייה שתיכנס."
"בסדר, בסדר. את לא צריכה להיות דרמטית."
"בבקשה חכה לי שם."
"מעבר לשערים?" הוא פער עיניים.
"ליאון!"
"אל תדאגי. הבנתי."

מחשבה תועה התפרצה אל הראש שלי. היא היתה מעורפלת
וחסרת צורה, אבל מטרידה מאוד. "אתה יכול להראות לי את
השערים בלי לגעת בהם?"
הטלפון זז והראה לי את שערי הברזל. החצר היתה נקייה
לגמרי.

אלסנדרו הסתכל עליי. "מה העניין?"
"אין שם גופות."
אם ליינוס נעל את המתחם הוא כנראה ציפה להתקפה או
שנערכה עליו התקפה. כבר יצא לו לענות לי לטלפון במהלך
התקפה.

"ליאון, חכה לנו. בבקשה."
"אני אחכה."
הוא ניתק.

מר גרגואר חזר, והוביל למרפסת צוות של חמישה אנשים.
הם הניחו את התיקים הגדולים שנשאו, הוציאו מהם חליפות
מיגון ולבשו אותן. אישה שחורה מבוגרת ניגשה אליי. כבר יצא
לנו לעבוד יחד בעבר. לא ידעתי את שמה, אבל ידעתי שליינוס
סומך עליה. היא התייחסה לעצמה בשם מפקדת צוות 1, וככה
פניתי אליה עכשיו.

"כמה זמן ואיפה?" שאלתי אותה.
 "תשעים דקות. מחסן ברחוב סידר קרסט."
 היא נתנה לי את הכתובת וסגרה את חליפת המיגון שלה.
 הצוות ניגש לגופה ופרש יריעות פלסטיק.
 "אני צריכה שקית עם פס סגירה ואת התיק שלה," אמרתי.
 אחד הטכנאים הביא לי את התיק והשקית. פתחתי את התיק
 והסתכלתי בפנים. חפיסת טישו, נרתיק משקפיים, מברשת
 ורודה... זה יתאים. הוצאתי את המברשת, הכנסתי אותה לשקית
 וסימנתי לטכנאי.
 סגרתי את השקית. סביר להניח שלא יצא מזה כלום, אבל
 רק ליתר ביטחון.
 הסבתי גב לצוות והסתכלתי על מר גרגואר. "הרוברת קברה
 לא היתה כאן היום."
 "אני מבין."
 "סימון תהווה בעיה?" שאל אלסנדרו.
 "שום בעיה. אני בוחר את אנשי הצוות שלי בקפידה
 רבה."
 אז נשארתי רק בנות משפחת קרטיס שלא יפתחו את הפה
 מחשש שיסתבכו, חווייר שהסתלק מזמן, ומי שקברה עמדה
 לפגוש. זה היה כיוון החקירה המבטיח ביותר. יותר משעה עברה
 מאז המפגש הצפוי, ולא הופגנה כל נוכחות.
 מתכת הצטלצלה כשאחד מאנשי הצוות שלף יתד מהקיר
 במלקחי מתכת.
 הנהנתי אל מר גרגואר, ואלסנדרו ואני מיהרנו למטה. יצאנו
 מהמסעדה וצעדנו אל מכונת האלפא של אלסנדרו. הייתי
 מעדיפה לרוץ, אבל אף פעם אי-אפשר לדעת מי מסתכל.
 נכנסנו למכונת. אלסנדרו התניע והמנוע התעורר לחיים
 בקול שאגה.

"ליינוס?" הוא שאל.

"כן." בבקשה תהיה בסדר. בבקשה בבקשה תהיה בסדר.
הוא הכניס את המכונת להילוך. האלפא זינקה ממגרש החניה
ודהרה לאורך הרחוב במהירות מסחררת.

ליינוס דנקן התגורר בריבר אוקס, השכונה היוקרתית ביותר
ביוסטון, מקום שכולו אחוזות מפוארות, שורות של עצים לאורך
הרחובות ופסי האטה מעצבנים. אלסנדרו נהג כמו משוגע בכביש
המהיר וחסך לנו עשר דקות. אבל בריבר אוקס אי-אפשר לנסוע
מהר.

באמפ.

באמפ.

"!Merda"

כן, חרא היה תיאור הולם למצב. ניסיתי את הטלפון שוב.
אין תשובה.

"את חושבת שקרה לו משהו. משהו רציני," אמר אלסנדרו.

"הוא הפעיל את פרוטוקול המצור."

"זה לא אומר שהוא מת. יכול להיות שזה מבחן."

הסתכלתי עליו.

הוא משך בכתפיו. "אולי ליינוס יושב בתוך הבית עם טיימר

ומחכה לראות כמה זמן ייקח לנו לקלוט."

"אני מקווה שאתה צודק."

מתאים מאוד לליינוס לעשות קטע כזה. אבל עמוק בבטן

הרגשתי שמהו ממש לא בסדר. כשנבדה התחילה להכשיר

אותי בעסקי החקירות, היא לימדה אותי לבטוח בתחושות הבטן

שלי. אם משהו נראה לא בסדר, סביר להניח שהוא באמת לא

בסדר. אם שָׁעַר העורף שלך סומר, את צריכה להסתלק משם.

היא לימדה את ארבלה את אותם עקרונות. אחותי הצעירה קראה

לזה "להקשיב למוח הזוחלים שלנו". אני בטחתי במוח הזוחלים שלי. הוא וידא שאמשיך לנשום. הטלפון שלי השמיע צפצוף. הודעה מרגנר.

אנחנו לא מוצאים את ידוויגה. מתילדה אומרת שאלה יצורים ליליים אז נחזור בלילה. נעלנו את חדר הישיבות ושמנו את המפתח על השולחן שלך.

"מה קרה?" שאל אלסנדרו.
 "ידוויגה."

הוא העיף בי מבט.

"יש עכבישה יקרה ואולי בסכנת הכחדה שמסתובבת חופשי בחדר הישיבות שלנו. הבריחו אותה לארץ, גנבו אותה, היא נמצאה, ובזמן ההעברה לבעלים הנוכחי היא ברחה."
 "בחדר הישיבות שלנו?"

"כן."

"כמה גדולה העכבישה הזאת?"

"מוטת רגליים של עשרה סנטימטרים בערך."

אלסנדרו נשא מבט לשמיים. השמיים היו מוסתרים מאחורי גג המכונית, אבל אין לי ספק שכוח עליון הבחין בתחינתו האילמת לרחמים.

"שכחתי לשאול, איך הלך עם גנדרסון?"

אלסנדרו משך בכתפיו. "דיברנו. השארתי אותו מול בניין הפרקליטות קשור כמו עגל. לנורה תמשיך משם."
 לנורה ג'ורדן, פרקליטת מחוז הריס, בהחלט תמשיך משם. כפי שקונור ניסח את זה פעם, החוק והסדר הם האלים שלה והיא האבירה הנאמנה שלהם.

פנינו בעיקול הכביש. השערים של ליינוס נגלו לעינינו.

מכונית השלבי GT350 הכחולה של ליאון חנתה ליד הקודן. אלסנדרו עצר מאחוריו.

יצאתי מהמכונית וניגשתי אל הקודן. ליאון ידע את הקוד של המשפחה, אבל לי היה קוד של סגנית הנוטר. הקלדתי אותו.

ליאון פתח את החלון שלו. "חיכיתי כמו שאמרת." השערים נפתחו בקול הצטלצלות. אור המקלדת הבהב אבל נשאר צהוב-לימון.

כן, כמו שחשבתי. הבית של ליינוס הניח שהוא נמצא תחת מתקפה. ברגע שפולש יחצה את גבול השטח, צריחי ההגנה של ליינוס יבצבצו כמו פטריות קטלניות מתוך המדשאה התמימה-למראה ויקצצו את הפולש לערימת בשר מעלה עשן. ליינוס הוא קוסם הפייסטוס. הוא בונה כלי נשק קטלניים מחפצים אקראיים וסרט דביק. לאף אחד לא היו מערכות הגנה ברמה של ליינוס. אלסנדרו יצא מהמכונית.

שערי הברזל עמדו פעורים לרווחה כמו מלתעות של בעל חיים שעומד לטחון אותנו בין השיניים. תיאורטית המערכת אמורה לזהות אותי ואת אלסנדרו. תיאורטית היא אמורה לא להרוג אותנו. לרוע המזל מעולם לא בדקנו את התיאוריה הזאת בתנאי קרב.

"שניכנס?" שאל ליאון.

"אני איכנס," אמר אלסנדרו. "אתם חכו כאן."

"לא נראה לי," אמרתי לו.

"אין טעם ששנינו ניכנס."

"אתה צודק. עדיף שאני איכנס לבד. זאת אחריותי כסגנית."

"האחריות שלי היא להגן על הסגנית." נימת הקול של

אלסנדרו הבהירה שאין מקום לדיון.

"בגלל זה ניכנס יחד."

ליאון נאנח. "נראה לי שאני אישאר כאן ואסתכל עליכם. או שתיכנסו או שתהפכו לבשר טחון אנושי."
 הייתי מוותרת בשמחה על התמונה הזאת.
 המצב ילך ויחמיר ככל שנחכה.
נשימה עמוקה.

צעדתי צעד לעבר השערים. אלסנדרו צעד לצידי ואחז בידי.
 "לאט-לאט. קלי קלות."

עברנו את השערים וצעדנו בשביל הגישה המעגלי בקצב מדוד. השטח נראה רגיל לגמרי. שום סימני קרב. הכול נראה במקומו.

לא לעשות תנועות פתאומיות. לא לעצור את הנשימה. הנתונים הביומטריים שלנו היו שמורים במערכת, אבל סורקים ביומטריים ידועים לשמצה כלא-מהימנים.

לפני חודשיים ראיתי את ליינוס בוחן את אחד מצריחי הירי שלו. הוא ירה במכונית משוריינת עם בוכת ניסוי ליד ההגה. פרץ הירי פילח את השריון וכמעט חתך את המכונית לשניים. כשהוא סיים לא נשאר דבר מבוכת הניסוי. רק עיסה. עיסה ג'לטינית סמיכה.

האצבעות החמימות של אלסנדרו אחזו בידי. "כמעט הגענו."

לאט-לאט, סביב המזרקה המוקפת ערוגת פרחים יפה, במעלה המדרגות אל דלת הבית. סתם עוד יום שגרתי בחייה של סגנית הנוטר.

עלינו אל המרפסת. זקפתי ראש והסתכלתי ישירות אל המצלמה הנסתרת. אם ליינוס נמצא בפנים הוא יכניס אותי. שום דבר.

אם יתברר שזה באמת מבחן, אני אסתובב, אחזור מייד הביתה ואסרב לדבר עם ליינוס עד שהוא יתנצל. גם אם ירד גשם של

נסיוב אוסיריס מהשמיים. אני אקבל התנצלות כנה מכל הלב.
הקלדתי את הקוד במנעול המתוחכם והצמדתי אגודל אל
סורק טביעת האצבע.

מנוע רחוק השמיע קול זמזום ואחריו הצטלצלות מתכתית.
המנעול השמיע נקישה.

אלסנדרו תפס בידית הדלת.

תנשמי, תנשמי, לאט-לאט.

הדלת נפתחה והשתחלנו פנימה.

המבואה הענקית השתרעה מולנו, אפופת צללים. תריסים
חשמליים חסמו את החלונות, והאור היחיד בקע מכיפת
הזכוכית הצבעונית גבוה מעלינו. טיח ונציאני לבן על הקירות,
גרם מדרגות כפול סביב מזרקה נוספת ישירות מתחת לכיפה,
שלושה פתחים ריקים, הפתח משמאל מוביל אל חדרי האורחים
והחניה, הפתח ממול אל חדר האוכל, והאחרון, מימין, מוביל אל
המסדרון שמסתיים בחדר העבודה של ליינוס.

אלסנדרו נעמד לפניי. הוא עמד בשתיקה, מאזין, ממתין. הבית
היה דומם כמו קבר מלבד נתו המים החרישי של המזרקה.

אלסנדרו הצביע שמאלה וקצת אחורה וסרק במבטו את הבית.
התקדמתי אל פינה אפלולית בין שני עמודים בכיוון שאליו
הצביע, ולחצתי על החיישן הנסתר. חתיכה מהקיר החליקה
הצידה וחשפה לוח בקרה שכל האורות בו כבויים. אני אצטרך
לדבר בפניי אליו. הגב שלי יהווה מטרה לכל מי שמסתתר בפנים.
אדרנלין האיץ את קצב הלב שלי.

הושטתי את ידי קדימה ודחפתי באמצעות הקסם שלי מבעד
לעצמות ולשרירים. בוהק כתום קרן מבעד לעור ויצר מעגל
עשוי מקלעת גפנים ובמרכזו כוכב מחומש. נקודה בין השכמות
שלי התחילה לגרד בציפייה לקליע.

"קטלינה ביילור, סגנית הנוטר."

לוח הבקרה הואר באור ירוק ומסך התצוגה הקטן התעורר לחיים. קיבלתי גישה. רוקנתי את הריאות והקלדתי את הקוד שלי. על המסך הופיעה התראה שפרוטוקול מצור בתוקף. היו לי שתי אפשרויות – ביטול שתחזיר אותי לתפריט הקודם, או נטרול. בחרתי בנטרול.

לוח הבקרה הבזיק באור אדום. ציפיתי לרעש, לאיזושהי הכרזה, אבל הבית נותר דומם. שום הצטלצלות מתכתית, שום תזוזת מנגנונים, שום סירנות, רק מילה אחת על המסך: מנוטרל.

הוצאתי את הטלפון שלי ושלחתי הודעה לליאון.

השטח פנוי.

רגעים חלפו.

דלת הבית נפתחה וליאון נכנס עם זיג זאואר שלוף. באוויר סביב ידו הימנית של אלסנדרו הבזיקו ניצוצות כתומים, וכעבור שבריר שנייה התגשם אקדח זהה בין אצבעותיו. ליאון פנה שמאלה ואלסנדרו ימינה בכיוון חדר העבודה. הלכתי בעקבות אלסנדרו. חלפנו מבעד לפתח, עברנו את המסדרון הקצר ואלסנדרו נכנס לחדר העבודה. הוא עצר וחסם את שדה הראייה שלי, ואז זו שמאלה וסימן לי להיכנס. נכנסתי. פיט, שומר הראש של ליינוס, שכב מימין על השטיח הפרסי העתיק. הוא נפל על הצד בערימת איברים שמוטה, ופניו אלינו. השפתיים שלו היו שחורות. עיניו היו פעורות, חלכיות ומתות. דפוס כהה של קווים משונים נפרש על פניו. הוא התפשט על פני העור מהעיניים ועד קו השיער.

הלם שטף אותי כמו מי קרח.

הכרתי את פיט כמעט שנה. הוא אסף אותי כשליינוס רצה

לפגוש אותי, הסיע אותי למשימות כשהייתי זקוקה להסעה, והיה חוצץ בגופו ללא היסוס ביני לבין כל איום. רק בשבוע שעבר פגשתי אותו. הבאתי לו וללינוס פאי חמוציות שהכנתי. הם חלקו אותן, ופיט אמר לי שאני חייבת להפסיק לכבז את זמני על זוטות כמו תפקיד סגנית הנוטר ולהקדיש את עצמי לייעוד האמיתי שלי, הכנת קינוחים טעימים. ועכשיו הוא מת.

השתופפתי לידו. הרגשתי כאילו משהו אחר מזיז את הגוף שלי במקומי. נגעתי באיטיות בכתף הימנית של פיט. צפידת מוות מלאה. הוא מת יותר מכמה שעות, אבל פחות מיום.

רשת הקווים על פניו בלטה מעל העור. זה נראה כמו דם, דם ישן שאיכשהו עוצב בדפוס ונעשה כהה עד שכמעט השחיר.

אלסנדרו נעמד לצידו. היד שלו נחה על כתפי והכוח החמים של אצבעותיו היה מרגיע.

פיט המצחיק, המגונן – מת. לא יכולתי לעשות דבר בעניין. אבל עדיין לא מצאנו את ליינוס. עד שנמצא את הגופה שלו, עוד יש תקווה.

התרוממת.

אלסנדרו הסתכל לי בעיניים. דיברנו בלי לומר מילה.

בסדר?

כן.

חצינו את חדר העבודה עד לפינה. לחצתי בידי על פאנל העץ המעטר את הקיר וחיכיתי שהחיישן ירגיש את נוכחותי. מנוע זמזם בתוך הקירות ופאנל העץ החליק הצידה וחשף פיר אבן ברוחב ארבעה מטרים. מדרגות אבן התמשכו מטה לאורך הקיר סביב מוט כבאים שהגיע עד קומת הקרקע. מריחה אדומה כהה הכתימה את מוט המתכת.

אלסנדרו ירד במדרגות, שקט כמו רוח רפאים. אני ירדתי בעקבותיו.

ירדנו מטה סביב־סביב, לעומק שלוש קומות. המדרגות הסתיימו במסדרון רחב. משמאל היה כלוב מתכת שהגביל את הגישה למעלית השירות. מימין, דלת פלדה ענקית חסמה את הדרך לבית המלאכה ולכספת כלי הנשק. שובל של טיפות דם הוביל לשם. מריחות אדומות לכלכו את לוח הבקרה שעל הקיר משמאל.

הלב שלי ניסה לפרוץ מהחזה. אשמח לא לראות עוד לוח בקרה אחד בחיי, ויפה שעה אחת קודם. ניגבתי את הדם מהמקשים באמצעות השרוול, הקלדתי את הקוד והצמדתי את האגודל אל סורק טביעות האצבע. שניות חלפו. אחת, שתיים...

נו כבר.

שלוש, ארבע, חמש...

משהו השמיע קול חבטה מעבר לדלת.

נו כבר!

דלת הכספת זזה הצידה בקול אנקה כבדה וחשפה את בית המלאכה שמאחוריה. ריח שתן ישן הכה באפי. מולי, על הרצפה הזרועה ציוד עזרה ראשונה, ליינוס נח שמוט כנגד שולחן העבודה שלו. שובל של דם כהה התמשך מהאף שלו והכתים את שפתיו ואת חולצתו. העיניים שלו היו עצומות. הוא נראה מת.

3

צנחתי על הברכיים ליד ליינוס והצמדתי יד לצווארו. דופק. קלוש אבל קיים. סטרתי לפניו קלות. "ליינוס! ליינוס, תתעורר!"
"אל תטרחי." אלסנדרו שלף עטיפה מהפסולת הרפואית הפזורה על הרצפה והראה לי אותה. היא היתה בערך בגודל של הטלפון שלי ועל התווית נראו קווי מתאר של דמות בברדס, משיטה סירה על נהר שחור.
"מה זה?"

"סְטִיקְסִין." אלסנדרו חיטט בתכולת ערכת העזרה הראשונה שנשפכה על הרצפה ושלף משם מזרק ריק. "קו ההגנה האחרון כנגד מתקפה מנטלית. את מזריקה לעצמך את החומר ומתנתקת מהעולם. קוסם מנטלי לא יכול לתקוף תודעה שלא זמינה לו."
"כמה זמן זה נמשך?"

"תלוי. החרא הזה גרוע מאוד. לפעמים מתעוררים אחרי שש שעות. יש כאלה שמתעוררים אחרי שלושה ימים ולא יודעים מי הם. לפעמים זה נמשך לתמיד."
"מה זאת אומרת 'לתמיד'?"
"לא מתעוררים. הופכים לצמח. שום תפקוד מוחי. באריזה

הזאת היתה מנה כפולה מהמומלצת. " הפנים שלו קדרו והוא הרים מזרק זהה נוסף. גם הוא ריק. "Sto vecchio rimbambito לקח שניים כאלה. " הסניילי הזקן.

אלוהים אדירים. "יש דרך לסתור את זה? אפשר לתת לו משהו שיוציא אותו מזה?"

"אם קיים דבר כזה, אני לא יודע עליו."

מה שאעשה עכשיו יקבע אם ליינוס יחיה או ימות.

הפחד והחרדה שכרסמו בי התנפצו כמו קערה שנשמטה על הרצפה. רסיסי הזכוכית החדים פילחו אותי בהבזק של כאב שדחק אותי למקום שג'ו שרק ההיגיון שולט בו.

עבור אלסנדרו ועבורי, ליינוס דנקן היה הנוטר של טקסס. עבור כמעט כל אדם אחר ביוסטון הוא היה דובר האסיפה לשעבר, אדם בעל מוניטין ללא רבב, אשר למרות שהעמיד פנים שיצא לגמלאות היתה בידיו השפעה פוליטית עצומה.

דוברת האסיפה הנוכחית נרצחה, ועכשיו דובר האסיפה לשעבר הותקף בביתו ונמצא במצב קטטוני. אנחנו חייבים להימנע מפרסום בכל מחיר, אחרת יוסטון תיכנס לפאניקה.

בעדיפות ראשונה היה עליי לדאוג לטיפול רפואי עבור ליינוס. בעדיפות שנייה להסתיר את מצבו. אם ליינוס היה בהכרה הוא היה אומר לי שהסדר צריך להיות הפוך.

ליאון ירד במדרגות בריצה קלה, ראה את ליינוס ועצר. "אוקיי. חתיכת דבר."

"משהו?" שאל אותו אלסנדרו.

בן דודי הניד את ראשו. "לא. גם אין סימן לתעתוק. נראה שמי שעשה את זה הרג את פיט ופשוט יצא מהדלת. הייתי רוצה לדעת איך הוא הצליח לעשות את זה בזמן שפרוטוקול המצור היה מופעל."

הנעילה היתה אמורה להיכנס לתוקף ברגע שליינוס הפעיל

אותה מתוך הכספת. הוא לא היה מסתכן בסטיקסין אם הוא לא היה נמצא בסכנה מיידית. אז הוא נכנס לכספת, לחץ על כפתור ההפעלה של פרוטוקול המצור והזריק לעצמו את החומר ברגע שהיה יכול. גם אם מי שהרג את פיט הסתובב מיידית ויצא מהבית בריצה, הצריחים היו אמורים לפגוע בו לפני שהגיע לשער.

"ועוד משהו, מצאתי את זה."

ליאון הרים שקית עם פס סגירה ובתוכה אמבסדור שחור, אקדח 0.40 אינץ' מתקדם מתוצרת נשק דנקן. האקדח של פיט.

"איפה מצאת את זה?" שאל אלסנדרו.

"מאחורי עמוד ליד דלת הכניסה."

לא היתה סיבה שהאקדח של פיט יימצא שם. הוא תמיד נשא אותו עליו. בלילה הוא הניח אותו על הארונית ליד המיטה. מישו כנראה הרג את פיט, לקח את האקדח והסתיר אותו מאחורי העמוד לפני שיצא מהבית.

כשפרוטוקול המצור הופעל, הצריחים של ליינוס התעלמו מאנשים עם הרשאה מיוחדת, אבל עדיין היו יורים עליהם אם הם היו חמושים. התוקף ידע בדיוק איך המערכת פועלת.

"היתה לפולש הרשאה מיוחדת", אמרתי. "כמו לאלסנדרו ולי."

"מישהו בגד בליינוס", אמר אלסנדרו.

"מי זה לדעתכם?" שאל ליאון.

נענעתי את הראש. "ננסה לגלות את זה בהמשך. כרגע אנחנו

חייבים להוציא אותו מכאן."

ליינוס לא יכול למות. פשוט לא.

"הבית הזה הוא מצודה", אמר ליאון. "במקום להסתכן

ולהעביר אותו, בואו נביא רופא לכאן."

"נאלצתי לבטל את פרוטוקול המצור כדי להיכנס לכספת ולהכניס אותך לבית. ברגע שהמערכת מנוטרלת, רק ליינוס יכול להפעיל אותה מחדש."

ליאון בהה בי. "תגדירי 'מנוטרלת'."

"נכון לעכשיו אי-אפשר לנעול אף דלת בבית הזה. דלתות שכבר היו נעולות יישארו נעולות אלא אם מישהו יפתח אותן ידנית, אבל אי-אפשר לנעול מחדש את דלת הכניסה, השער, הכספת – כל דבר שפתחנו. צריחי הירי מכובים. מצלמות האבטחה מכובות. אנחנו חירשים, עיוורים וחסרי הגנה."

לא היו לליינוס שומרים אנושיים מלבד פית והרה, שבדיוק נסעה לחו"ל. הם היו קו ההגנה האחרון שלו, זה שכמעט מעולם לא השתמש בו. במקום זה הוא הסתמך על ההגנות האוטומטיות שלו, ונכון לעכשיו כוח האש שלהן היה זהה לזה של גמדי גן. היינו מטרה ניידת.

"למה לעזאזל שהוא יעשה דבר כזה?" שאל ליאון.

"כי אם הוא לא יכול להפעיל מחדש את המערכת, הוא כנראה מת או מנוטרל", אמרתי לו. "אנשים אחרים ייכנסו לבית, אנשי צוות של הנוטר, פרמדיקים ואנשי חוק. מסוכן מדי להפעיל מחדש את המערכת. זה עלול להיגמר במרחץ דמים."

אלסנדרו הזדקף. "ליאון, אתה מוביל. אני אסחב את ליינוס לחניה, אכניס אותו לאחד הטנקים הפרווריים שהוא כל כך אוהב ואקח אותו למתחם."

"כן, בואו נעשה את זה, לפני שאיזה עובר אורח אקראי יחליט לבזוז את האחוזוה", אמר ליאון.

מעלינו נשמע קול חבטה.

צמד אקדחים חצי אוטומטיים זינקו אל ידיו של ליאון כמעט מעצמם. הוא פנה ימינה, אל מאחורי שולחן העבודה. אלסנדרו הניף את ליינוס בזרועותיו. דיסק-און-קי נפל בקול קרקוש אל

הרצפה. הרמתי אותו. הוא היה חלקלק מדם. שמתי אותו בכיס וניגבתי את הדם מהאצבעות על חולצת הטריקו שלי.
 אלסנדרו נשא את ליינוס שמאלה, מחוץ לטווח ראייה מהדלת, השכיב אותו בעדינות על הרצפה ונצמד לקיר ליד דלת הכספת. אני השתופפתי מאחורי שולחן העבודה. המדרגות היו גלויות לעיניי, אבל אדם שיגיע מהמדרגות לא יבחין בי מייד.
 קול צעדים נינוח הדהד בבית הריק. צלילי נעימה מוכרת נישאו מטה. מי שירד במדרגות המהם לעצמו בכריטון מיומן את מארש הניצחון מתוך האופרה אאידה.
 ליאון הסתובב אליי ואמר, "מה הקטע?" בתנועות שפתיים אילמות.

קול ההמהום התחזק. זוג רגליים ארוכות נגלו לעין ואחריות הגיע הבעלים שלהן. זה היה גבר בשנות הארבעים המאוחרות לחייו, בעל שיער גלי כהה שזרקה בו שיבה, מסופר כמו פוליטיקאי, בתספורת שמרנית ומסודרת. היו לו תווי פנים נאים של גבר מבוגר ובריא, והוא לבש חליפה קיצית אפורה.
 הוא עצר על המדרגה התחתונה והסתכל אל תוך הכספת.
 "באמת הגיע הזמן שתגיעי, מיז ביילור."

היה לו קול חסר מאפיינים מיוחדים. שום מבטא אזורי, שום דבר שיחשוף מאיפה הוא. הוא היה משתלב מצוין בכל מהדורת חדרות גדולה.

"התחלתי לחשוב שאיאלץ לשאת מכאן את הזקן בעצמי. ההכרח מחייב, אני מניח."

אלסנדרו קימט את המצח.

האיש התקדם צעד לעבר הכספת.

"זה קרוב מספיק," אמר אלסנדרו.

העיניים של האיש נפערו. "סשה! גם אתה כאן. נהדר. זה

יפשט את העניין."

האיש עצר והסתכל עלינו ישירות. להבות ליטפו את סנטרו. הפנים שלו עלו באש.

קוסם אשליה עליון. קוסם האשליה העליון היחיד בחיי היה אוגוסטין מונטגומרי, והוא לא היה טורח לשנות את קולו או להעלות את מופע האש הזה.

הלהבות בערו בכתום עז. האוויר נמלא ריח עשן. עורו של האיש, השיער שלו והבגדים נשרפו כולם כאילו הם עשויים מנייר, הפכו לאפר והתפוגגו. הוא ניער את ראשו והעיף מעליו את שאריות האפר. עכשיו היה בשנות העשרים המאוחרות לחייו, גבוה ורחב כתפיים. זוג מכנסי ג'ינס משופשפים היה מתוח על רגליו הארוכות. חולצת טריקו כחולה כיסתה על גוף שרירי.

לשערו היה גוון נחשק של זהב לבן שאנשים מוציאים אלפי דולרים בניסיון להגיע אליו. לעורו היה שיזוף זהוב והפנים שלו לא סתם היו עוצרות את התנועה, הן היו מחוללות תאונת שרשרת שהיו נדרשות שעות כדי לפנות אותה. לסת רבועה, שפתיים מלאות, עצמות לחיים גבוהות, אף חזק ועיניים גדולות ומרשימות, חמימות ומזמינות, שני אגמים תכולים מתחת לגבות בלונדיניות כהות. הוא נראה כמו ישות שמימית עשויה אור שמש ורסס גלים.

וואו.

האיש חיך, ונדמה ששמש אביבית זורחת לאחר חורף ארוך וחשוך.

"הנסיך קונסטנטין ליאונידוביץ' בְּרִזִין, בן השושלת הקיסרית, לשירותכם."

בְּרִזִין. כמו בית בְּרִזִין. השושלת הקיסרית הרוסית.
 "למה אתה כאן?" הקול של אלסנדרו היה קר כקרח.

"כי אתם צריכים עזרה." הנסיך ניסה לעקוף את אלסנדרו, אבל אלסנדרו זו איתו ומנע ממנו להיכנס לכספת.

"אנחנו באמת חייבים לעשות את זה, ששה?"

"אני יכול לירות בו?" שאל אותי ליאון. "ברגל. אני אירה בו

ברגל, ניקח את ליינוס ונסתלק."

"אתה לא יכול לירות בו. הוא קרוב משפחה של קיסר רוסיה,"

אמרתי לו.

"אמת," אמר קונסטנטין. "כשהוד רוממותו הקיסר רוצה

לדרבן אותי הוא נשבע שאני האחייך החביב עליו. כמובן, הוא

אומר את זה לכולנו."

"מה אתה רוצה?" דרש אלסנדרו לדעת. הקסם שלו הצטנף

סביבו, מוכן לפעולה.

אם אני אקסים נסיך רוסי במסגרת תפקידי כסגנית הנוטר, זה

יחולל תקרית בינלאומית? האם זה משנה שהוא נכנס לבית בלי

הזמנה? מה הפרוטוקול במקרה כזה?

"זאת לא שאלה של מה שאני רוצה אלא מה שהאימפריה

רוצה. אני בסך הכול כלי שרת צנוע של רצון המולדת. ונכון

לעכשיו הרצון הזה שולח אותי לרון בדברים מסוימים עם סגנית

הנוטר. אז זו הצידה או שאני אזיז אותך."

ניצוצות כתומים התלקחו סביב אלסנדרו. "אתה מוזמן

לנסות."

קונסטנטין לא זו. "אני מעדיף שלא. אני מתאמץ מאוד לנהוג

באופן סביר. לא באתי לכאן להתכתש."

"תסתובב, תצא כמו שנכנסת, ותשרוד. זאת ההצעה הסבירה

שלי."

הפנים של אלסנדרו עטו מסכה נטולת הבעה. הקול שלו היה

רגוע ומדוד. זה לא היה אלסנדרו שהתעוררתי איתו בכל בוקר.

זה לא היה הזקיף המוכשר וההחלטי. זה היה "האומן", והוא

העניק אזהרה ראשונה ואחרונה. על פי העיניים של קונסטנטין, הוא הבין עם מי הוא מדבר. החמימות המקסימה התנדפה ממנו, כאילו איזו דלת משוריינת נטרקה בתודעתו.

אחד הכללים שקבעתי לעצמי היה לעולם לא לקפוץ מצוק אם אני לא יודעת איפה אנחת. לא היה לי מושג מה יהיו ההשלכות של פגיעה בנסיך רוסי. סביר להניח ששלושתנו יחד נוכל לעצור את קונסטנטין, אבל לא הייתי בטוחה שנוכל לשאת בתוצאות. "באופן היפותטי, מי ידע אם אני אירה בו?" שאל ליאון. "אני יכול לירות בו, נסתיר את הגופה, אני יודע איפה, ואף אחד לא יוכל להוכיח שום דבר."

הנסיך רכן הצידה לראות את ליאון טוב יותר. "לא נצטרך להוכיח שום דבר. מספיק שנחשוד." ליינוס עדיין היה חסר הכרה. לא היה לנו זמן לזה. התרוממתי.

הנסיך חייך אליי חיוך מסנוור. "או, הנה את, מיז ביילור. התמונות עושות לך עוול." "משרד הנוטר מברך את הוד מעלתך. אתה מסיג גבול. בבקשה צא מהבית הזה." "עלינו לדון בכמה דברים." "זה לא זמן טוב."

"אני חושש שהעניין דחוף," אמר קונסטנטין. "אני צופה בבית הזה כבר שלוש שעות רק כדי לשוחח איתך." לא היה לי מושג אם אפשר להאמין למילה שיוצאת מהפה שלו. אולי הוא מעורב בניסיון ההתנקשות בליינוס, ואולי אין לו שום קשר לכך. הדבר היחיד החשוב כרגע הוא להוציא מכאן את ליינוס.

"אתה יודע מי אני, אז אתה יודע איפה למצוא אותי. נכון לעכשיו אתה מפריע לי במילוי תפקידי. לך מייד, אחרת אני

אגיש תלונה רשמית לשגרירות רוסיה. אני אעשה את זה בצורה קולנית ופומבית."

"זה יהיה... מצער." קונסטנטין חייך שוב. "כפי שאמרתי, באתי לעזור."

"משרד הנוטר מודה לאימפריה הרוסית על הצעת העזרה הנדיבה. בזמן הנוכחי אנחנו נאלצים לסרב בצער. בבקשה לך." קונסטנטין נאנח. "אם כך אין לי ברירה אלא לכבד את רצונך. אבל אנחנו בהחלט צריכים לשוחח. עליי להסיק מכך שאת מעוניינת לנהל את הדיון הזה במשרדייך?"
למה זה נשמע כמו איום? הייתי מוכרחה לומר משהו ניטרלי שלא יחייב אותי לדבר.

"בית ביילור מקדם בכרכה לקוחות בשעות העבודה הרגילות. אם תבחר לבקר אותנו נשמח מאוד להפגין הכנסת אורחים."
"את בטוחה שזה מה שאת רוצה?"
אלסנדרו התקדם צעד. הקול שלו הבטיח אלימות. "לך."
קונסטנטין נאנח ונסוג צעד. "כרצונך. עשיתי כמיטב יכולתי. אני מקווה שאיש מאיתנו לא יתחרט."
הוא הסתובב ועלה במדרגות. אלסנדרו עלה בעקבותיו.
"מה לעזאזל?" רטן ליאון.
"אין לי מושג."

רגעים חלפו והתמשכו.
אלסנדרו חזר, הניף את ליינוס כאילו הוא חסר משקל והעמיס אותו על כתפיו בסחיבת פצוע. "בואו נלך."

ליאון הלך בראש. אלסנדרו הלך מאחוריו ואני במאסף. בתוך שניות חצינו את הבית ויצאנו לחניה. ארבעה רכבים משוריינים חיכו על רצפת הבטון. הורדתי מהמתלה את מפתחות הסטורמר של נשק דנקן והתנעתי אותו באמצעות השלֵט. רכב השטח הלבן הענקי הגיב בקול שאגה. מכל הרכבים בהתאמה אישית של

ליינוס, הוא המשוריין ביותר ומסוגל לעמוד בהתפוצצות מוקש ובעשר שניות של הפגזה ישירה מאחד הצריחים של ליינוס. רק החליפות הרובוטיות שלו מספקות הגנה רבה יותר. התיישבתי מאחורי ההגה. אלסנדרו השכיב את ליינוס במושב האחורי.

"אתם רוצה שאסע איתכם או אחריכם?" שאל ליאון.
 "אחרינו", אמר אלסנדרו. "יכול להיות שנצטרך רכב שני."
 הסיבה היחידה שנצטרך רכב שני היא אם הסטורמר ינוטרל. ליאון פתח את דלת החניה ורץ אל השלבי קוברה שלו. אלסנדרו טיפס אל מושב הנוסע. קסם כתום הבזיק ורובה של נשק דנקן הופיע בידיו.

נהגתי ברכב הענקי לאורך שביל הגישה ועד השערים. פנינו בעקבות ליאון ימינה אל הרחוב החד־סטרי, עשינו פניית פרסה, עברנו בזחילה את פס ההאטה הראשון ויצאנו לדרך.
 "סשה?" שאלתי.

הוא קילל באיטלקית במהירות כזאת שלא הצלחתי לעקוב אחריו.

"מי הוא באמת?"

"בדיוק מי שאמר. הבן השני של הדוכס הגדול ליאוניד בְּרִזִין, שהוא אחיו הצעיר של הקיסר מיכאיל השני."
 "אלסנדרו, אתה לא ממש עוזר."

הוא העיף בי מבט בפנים קודרות. "יש לו שני אחים. אחיו הבכור הוא אדם רציני ולא מורכב, היורש המושלם לדוכס גדול, לא חכם מדי, לא טיפש מדי. אחיו הצעיר לוחמני, ומעודן כמו שור על מת'. קונסטנטין הדוניסט. הוא שותה, הוא מחזר אחרי נשים ומבלה במסיבות. את רואה את מה שהם רוצים שתראי. אלה התפקידים שהוקצו להם. זה לא מי שהם באמת. הם לא אנשים. הם זאבים בעור אדם ששומרים על הכס הרוסי. הנוכחות

שלו כאן מעידה שצמרת האימפריה מעורבת. יש לו משימה, והוא יהרוג את מי שיפריע לו למלא אותה.

"הוא מסוגל להרוג אותנו אם נפריע?"

"אחד על אחד, אני מסוגל לנצח אותו. זה לא יהיה קרב קל. אבל זה לא יהיה אחד על אחד. האימפריה לעולם לא היתה שולחת אותו לכאן לבדו. הוא לא שיקר. באמת יכול להיות שהוא האחייך החביב על הקיסר."

"שום דבר מזה לא נשמע טוב."

"נכון."

"יכול להיות שהוא זה שתקף את ליינוס?"

"קשה לי להאמין. להרוג נוטר זאת עילה למלחמה. לכל הפחות בלגן פוליטי אדיר. אם הוא היה עושה את זה הוא היה מרחיק את עצמו מהעניין. במקום זה הוא ניגש והציג את עצמו, כולל כניסה מרשימה. לא, אני מהמר על ארקן."

לפני חייו כרב־מתנקשים, ארקן היה סוכן של שירות המודיעין האימפריאלי. הרוסים אפשרו לו לפרוש במקום להרוג אותו, כי מבחינתם היה יקר מדי לחסל אותו. ארקן הורה על החיסול של לוסיאנה, ליינוס הותקף, ועכשיו נסיך רוסי מגיע לכאן ומציע לעזור. הכול השתלב יחד איכשהו, אבל כל הסבר שאגבש יהיה בגדר ניחוש. חייבים להעיר את ליינוס.

השתלבנו בתנועה בכביש המהיר לדרום־מערב. האצתי את מהירות הנסיעה. "הוא עדיין נושם?"

אלסנדרו הסתובב במושב והסתכל על ליינוס. "כן."

הרכב של ליאון התמקם מאחורינו.

ליינוס מעולם לא הזכיר שום קשרים עם בית ברזין. למיטב ידיעתי לא היה כל מגע בין הנוטר של טקסס והאימפריה. היינו סוכנות אכיפת חוק פנים־ארצית.

לא יכולתי לאבד אותו. הוא לא היה רק המדריך שלי והבוס

שלי. הוא היה בן משפחה בכל מובן מלבד השם. ארבלה העריצה אותו, נבדה כיבדה אותו, אני הסתמכתי עליו. הוא היה מעמודי התווך של עולמי. כשהסתבכתי, ליינוס עזר לי. כשנזקקתי לעידוד, הוא סיפק אותו. כשנזקקתי לבעיטה בישבן, זכיתי בהרצאה נוקבת.

התייחסתי לכל זה כמובן מאליו. בראש שלי ליינוס היה בלתי מנוצח ונצחי. עכשיו הוא היה איש זקן שגוסס במושב האחורי של המכונית שלו, ולא יכולתי לעשות דבר כדי לעזור לו. מישהו פגע בו. המישהו הזה ישלם. אני אצוד אותו בכל מקום שאליו ילך.

הוריתי לטלפון שלי להתקשר הביתה. היינו זקוקים לצוות רפואי, לנעילה של המתחם ולישיבה משפחתית.

4

נכנסתי למשרד שלי, הורדתי את התריסים בעזרת השלט, התיישבתי מאחורי השולחן שלי בחדר המוצל ונשמתי נשימה ארוכה ועמוקה.

ליינוס הושכב למעלה, באחד מחדרי השינה הפנויים הרבים בבניין הראשי. ד"ר פאטל, רופא הבית שלנו, נמצא איתו. הצוות הרפואי הכניס לו עירווי, גיקה אותו וחיפש פציעות נוספות. לא נמצא דבר. מקור הדם היה בדימום אחד מפואר מהאף.

התחזית לא היתה טובה. ליינוס נמצא בתרדמת. אם-ארי-איי או סי-טי לא ילמדו אותנו שום דבר. היינו צריכים לבצע בדיקה מיוחדת כדי לבחון את המטבוליזם של המוח שלו. רק בדיקת פט סי-טי תוכל לחזות אם ליינוס יתעורר. לא היה לנו מכשיר כזה במקום. להעביר את ליינוס לבית חולים לא בא בחשבון. מי שניסה להרוג אותו עלול להחליט לגמור את העבודה, ולהשאיר אותו כאן – מאחורי החומות המבוצרות והשמירה המתמדת – יהיה בטוח בהרבה משיירה פגיעה.

הסריקה לא תועיל לליינוס. היא תהיה אך ורק למען עצמנו. ד"ר פאטל המליץ על גישת נחכה-ונראה. או שליינוס

יצא מזה או שלא, ולא היה דבר שמישהו מאיתנו יכול לעשות בעניין.

המתחם עבר לרמת כוננות גבוהה. פטרישה טאפֶט, ראש צוות האבטחה שלנו, הקפיצה את כל אנשי הצוות שלא בתפקיד. בעוד עשרים דקות כל המשפחה תתאסף בחדר הישיבות שמול המשרד שלי. הייתי חייבת להציג להם תוכנית פעולה ולהיראות רגועה ולא מודאגת.

הייתי מודאגת מאוד. המילה רגועה לא היתה באוצר המילים שלי כרגע.

ישבתי שם בדיעה שיכול להיות שליינוס גוסס. ייתכן שהוא נושם את נשימתו האחרונה ברגע זה ממש, ואני בכלל לא אדע עד שיקראו לי. חלק ממני נכנס לדריכות חרדתית שבכל רגע הטלפון שלי יצלצל וד"ר פאטל יכריז שליינוס איננו.

ומה אז? לא היה לי מושג, אבל כשניפגש כולנו בעוד כמה דקות, מישוהו בטוח ישאל. אני אצטרך לתת להם תשובה. והיא תהיה חייבת להיות כנה, כי נכון שלא היתה לי שום בעיה לשקר לכל מדינת טקסס, אבל את המשפחה שלי לא יכולתי למרוח.

קול גירוד שקט נשמע מכיוון דלת המשרד.

ניגבתי את הדמעות, קמתי ופתחתי את הדלת. שאדו חמקה אל החדר, ארוכה ומדובבללת, עם פרווה שחורה מבריקה שהסתלסלה לאחור והרבה מאוד שיניים יחסית לכלבה קטנה למדי.

“איך מצאת אותי בכלל?”

שאדו כשכשה בזנבה. היא נשאה בפיה בובת פרווה בצורת המבורגר. בכל פעם שהייתי נסערת היא הביאה לי את הצעצועים שלה, ולפעמים, אם לא הקדשתי מספיק תשומת לב למאמצים שלה, היא טיפסה על הרהיטים וניסתה לשים לי את הצעצוע בפה כדי לשפר את הרגשתי.

ליטפתי אותה וחזרתי למחשב. שאדו הצטנפה במיטת הכלבים שלידי.

לחצתי על אחד המקשים כדי להעיר את המחשב, הוצאתי את הדיסק־און־קי מהכיס וחיברתי אותו. שורות קוד מילאו את המסך. מוצפן. כמובן. ניתקתי את הדיסק־און־קי. ברן יצטרך להתעסק איתו.

הזנתי את השם והסיסמה שלי לממשק של הנוטרים. המערכת הכניסה אותי, ובחרתי באפשרות "עדכון חירום" מהתפריט שבראש הדף.

חלון חדש נפתח, ריק כולו. ליינוס הדריך אותי לגבי זה. הייתי צריכה להקליד את אופי מקרה החירום ולחכות לתשובה.

הדוברת לوسیאנה קברה נרצחה במסעדה בזמן ארוחת צהריים. הנוטר דנקן הותקף בביתו ולקח סטיקסין. הוא נמצא בתרדמת אבל מצבו יציב והוא מוגן תחת חסותי. אני חושדת במעורבות של ארקן. הנסיך קונסטנטין ברזין פנה אליי במסגרת תפקידי הרשמי בהצעת עזרה כללית. ממתנה להנחיות.

לחצתי על אנטר וחיכיתי. לא היה לי מושג אם זה כבר קרה בעבר, אבל מהיכרותי עם פוליטיקת הבתים הנפיצה, סביר להניח שזאת לא הפעם הראשונה שדובר של אסיפת מדינה נרצח. קיימים בוודאי פרוטוקולים להתמודדות עם דוברים מתים, נוטרים פצועים ונסיכים זרים שתלטנים. אולי ישלחו לנו עזרה, מישהו עם יותר ניסיון, נוטר ממדינה אחרת או נציג של האסיפה הלאומית.

שלפתי טישו וניגבתי את העיניים. אם רק אצליח להפסיק לבכות, אני אהיה בסדר. לא מיררתי בכי. הדמעות פשוט זלגו

לי מהעיניים מרוב מתח ולחץ. אם אגיע לפגישה המשפחתית בעיניים אדומות, כל המשפחה תתמקד בניסיון לשפר לי את ההרגשה במקום להקשיב למה שיש לי לומר.

הייתי חייבת להתעשת ומהר. עבודה היא הסחת דעת מצוינת. כשלא מסוגלים להתמודד עם משהו מלחיץ, לפעמים עוזר לעסוק במשהו אחר. עדיין היה לי רצח קברה, ושיחת וידיאו שהיתה אמורה להתקיים מוקדם יותר.

הסוכן ווהל ענה מייד. "הסוכן ווהל."

אנשים מסוימים נראים בדיוק כפי שהם אמורים להיראות. ליינוס נראה כמו עליון, קוסם מהדרגה העליונה שנמצא בפסגת הכוח כבר עשורים. ובאופן דומה, הסוכן ווהל נראה כמו סוכן אף-בי-איי: תספורת שמרנית, הבעה רצינית, מבנה גוף אתלטי והמבט הקשוח הזה בעיניים שמרמז שהוא יודע שאת עומדת לעשות צרות גם אם את בעצמך לא יודעת את זה, ושזה לא מצחיק אותו.

"אתה חייב לי טובה."

"באמת?"

"כן. העניין הקטן ההוא עם שני העליונים הזרים והמזוודה

המסתורית."

"לא נשמע מוכר."

"זאת שהיתה אמורה להתפוצץ אם הם לא יפתחו אותה

יחד."

"אה, המזוודה הזאת. כמעט שכחתי מכל הסיפור."

"הסוכן ווהל, זה היה לפני חודשיים. עזבתי הכול והגעתי

לבניין שלכם ביום ראשון. אתה חייב למשרד הנוטר טובה."

"זה לא הולך למצוא חן בעיניי, מה?"

"אחרת זאת לא היתה טובה."

"הוא נאנח. "קדימה."

מסרתי לו את כתובת המחסן. הצוות שלנו בטוח הסתלק
מזמן.

"מה יש שם?"

"משהו שאני צריכה שתתמקד בו. תראה בזה טיפ אנונימי."
הוא צחק צחוק קצר וניתק.

פתחתי דפדפן וחיפשתי את קונסטנטין ברזין. שורה של
תמונות הופיעה, ולאחריה אינספור קישורים. קונסטנטין במדים
כחולים כהים ונאים בעלי גימורים אדומים כדם. חיל האוויר
האימפריאלי. קונסטנטין לצד אבא שלו, גבר מבוגר בעל פנים
קשוחות, שניהם בחליפות ומעילים, מצטלמים לתמונת יחצנות
באמצע רחוב מכוסה שלג, ומאחוריהם כיפות זהובות של קתרלה
רוסית כלשהי. קונסטנטין והאחים שלו באירוע רשמי כלשהו, כל
אחד במדים אחרים.

אח אחד היה לבוש במדים השחורים של הצי האימפריאלי
ועל פניו היה חיוך סבלני ונדיב. האח האחר, בעל שיער כהה כמו
של אבא שלהם, נראה כאילו הוא רוצה להכניס אגרוף למישהו.
לכל אחד. לא נראה שאכפת לו למי. המדים הירוקים הכהים
שלו התאימו לו כמו כפפה ליד. אימא היתה אומרת שהוא "נכון
לקרב". קונסטנטין עמד ביניהם בחיוך חולמני, כאילו בדיוק
התעורר מתנומה ארוכה ונעימה בערסל תחת עץ.

זאבים בעור אדם, ככה אלסנדרו קרא להם. ועכשיו אחד מהם
כאן. למה?

קול צפצוף שקט בישר על הודעה נכנסת מהנוטרים.
יופי. העזרה בדרך. עברתי לממשק של הנוטרים ופתחתי את
ההודעה.

המצב מובן, ממלאת מקום הנוטר ביילור. ניתנת לך
בזאת רשות לחקור את הרצח של הדוברת קברה.

בהצלחה.

שיט.

בהיתי במסך.

בהצלחה.

קול נקישה שקט גרם לי להרים את הראש. אימא עמדה
בפתח.

הבזק של חרדה הכה בי. "ליינוס...?"
"אין שינוי. זימנת את כולם לפגישה בעוד עשר דקות וחדר
הישיבות נעול."

אה. קלטתי שכבר התרוממתי מהכיסא, והתיישבתי שוב.
אימא סגרה את הדלת והתיישבה על הספה. הרגל שלה
הציקה לה היום. ידעתי לפי האופן שבו זזה, קצת בנוקשות.
היא השתדלה לא להשעין עליה משקל רב מדי. רוב החיים שלה
אימא היתה ספורטיבית, חזקה ומהירה. בזמן עימות בבלקן,
היחידה שלה נלכדה בין שתי קבוצות אויב. השורדים המעטים
נכלאו במחנה שבויים בעיירה קטנה שהבוסנים השתלטו עליה.
אימא ניסתה לברוח בראש קבוצה של אסירים. היא נתפסה.

הם שכרו לה את הרגל ושמו אותה בבור. זה היה בור מוצף מי
גשם וביוב שהוביל למנהרת תחזוקה קצרה. המקום היבש היחיד
היה שטח ברוחב מטר וחצי ליד הקיר. היא ישנה בישיבה. פעם
ביום הם פתחו את מכסה הביוב וזרקו פנימה שקית מזון, ואם
היה לה מזל והיא פעלה בזריזות, היא הצליחה לתפוס אותה לפני
שנפלה למים המזוהמים.

היא לא יודעת כמה זמן שהתה בבור. כשהמחנה שוחרר,
הצבא ניסה לטפל ברגל שלה, אבל הנזק היה קבוע. העניקו לה
חופן מדליות ושחרור בכבוד. היא סיפרה לנו על זה רק פעם

אחת, כדי להסביר למה הרגל שלה פגועה, ומעולם לא דיברה על זה שוב.

בראש של אימא היא אף פעם לא היתה זריזה מספיק. היא תמיד פיצתה. אם פגישה נקבעה לשתים-עשרה, היא הגיעה באחת-עשרה ארבעים וחמש.

"מה קורה איתך?" שאלה אימא.

"ביקשתי תגבורת," אמרתי.

"ו...?"

"אני לא מקבלת."

"ציפית שכן תקבלי?"

"האמת שקצת כן. ביקשתי עצה, והם הפכו אותי לממלאת

מקום הנוטר ואיחלו לי הצלחה."

"קיבלת קידום עם תחומי אחריות נוספים אבל בלי תשלום

נוסף או הטבות אחרות." אימא חייכה. "אני כל כך גאה בך.

הפכת רשמית למבוגרת מצליחה."

"יש לי סמכות לחלק פקודות לרמה העליונה ביותר של

מוסדות שמירת החוק. אני מניחה שזאת הטבה."

הטבה מפוקפקת מאוד. מוסדות שמירת החוק לא אוהבים

שמתערבים להם בעבודה.

"בחיים האמיתיים זוכים בתגבורת רק לעיתים נדירות. ההבנה

הזאת היא חלק מלהיות אדם מבוגר. את יודעת מה הייתי אומרת

לך אם היית חיילת שלי?"

"מה?"

"תתמודדי."

בהיתי בה.

"את עובדת עם ליינוס יותר משמונה-עשר חודשים. קיבלת

הכשרה מקצועית. יש לך ניסיון, מיומנויות וכוח, ואת מכירה את

הנהלים. תתייחסי לזה כמו לכל תיק אחר."

"ליינוס..."

"ליינוס יחיה או ימות בכוחות עצמו. את לא יכולה לעשות שום דבר כדי לעזור לו, אז אל תחשבי עליו. תתמקדי במה שאת כן יכולה לעשות."

נעצתי מבט בשולחן שלי. היא לא טעתה.
 "מה יקרה אם ליינוס ימות?" שאלה אימא.
 "אני אהפוך לנוטרת."

"דבר שממילא יקרה בסופו של דבר. הוא לא יחיה לנצח, קטלינה. אף אחד מאיתנו לא יחיה לנצח. בגלל זה הם לא שולחים תגבורת. הם רוצים לדעת אם את מוכנה."
 "אני לא בטוחה שאני מוכנה."

"בקרב, כשהמפקד שלך מת, אין לך זמן לשאול את עצמך אם את מוכנה. את תופסת פיקוד כי את הבאה בתור, ואנשים ימותו אם לא תעשי את זה. אני מאמינה בך. גם אלסנדרו, ושאר המשפחה, וליינוס. הוא בחר בך לתפקיד. אז מתוקה, תעשי כל מה שאת צריכה לעשות כדי להתעשת. אם את צריכה לבכות, תבכי. אם את צריכה ללכת למטווח, את יודעת איפה התחמושת."

קמתי וניגשתי אליה. "אני יכולה לקבל חיבוק?"
 היא פרשה זרועות והתחבקנו. היא נישקה אותי על השיער.
 כמעט בכיתי. היא נהגה לחבק אותי ככה בכל פעם שהקסם שלי דלף, ומישהו איבד את עצמו באובססיה כלפיי. היא היתה מחבבת אותי ואומרת לי שיהיה בסדר, שאני אשתפר ככל שאתאמן. אימא האמינה בי ללא עכבות.
 "את והאחיות שלך, כל אחת כל כך שונה ובכל זאת כולכן אותו דבר."

"במה אנחנו אותו דבר?"
 "כולכן הייתן יכולות לעשות כל דבר שתמצאו אם רק הייתן

מפסיקות לתקוע לעצמכן מקלות בגלגלים. את במיוחד. את צריכה לשחרר קצת, קטלינה. את חושבת יותר מדי על כל דבר. תחזרי למסלול ותתקדמי.”

”אוקיי, הבטחתי.”

הדלת נפתחה והראש של ארבלה הציץ פנימה. ”למה חדר הישיבות נעול?” היא ראתה אותי ואת אימא. ”קיבלת זמן לכר עם אימא? מה קרה? קרה משהו רע?”

”תסגרי את הדלת, אמרה לה אימא.

ארבלה נסוגה וסגרה את הדלת מאחוריה.

”את מוכנה או שאת צריכה דקה?”

”אני בסדר.”

אימא הנהנה. ”אני יודעת. בואי נלך לעשות את זה.”

כל המשפחה התאספה במסדרון ומילאה אותו מקיר אל קיר. ליאון הגבוה, הרוזה וכהה-השיער, עם השיזוף העמוק והחיוך הצחור, נשען על הקיר, כי אם היה בסביבה משטח אנכי, בן דודי הצעיר הרגיש מחויבות לתמוך בו. לצידו עמד אחיו הגדול ברן, בעל הכתפיים הרחבות ומבנה הגוף השרירי והשיער שהפך לבלונדיני כהה בקיץ ולחום בהיר בחורף, וחיבק את רוונה. השיער שלה היה להבה אדומה, העיניים ירוקות ועורה חיוור כל כך, שכולנו התבדחנו שהיא זוהרת בחושך. ברן החזיק מחשב נייד, ורוונה – טאבלט.

מימין, ליד חדר הישיבות, ארבלה שילכה זרועות. אחותי קטנת הגוף, השזופה וצרת המותניים, לבשה שמלה מבד ז'קארד בדוגמת פרחים בשחור-לבן, שהיתה צמודה במותניים ובעלת צווארון עגול וחצאית רחבה. היא נעלה נעלי עקב שחורות. השיער הבלונדיני שלה, שלאחרונה הוסיפה לו גוונים קרירים, היה אסוף ברישול מוקפד, בסגנון שכינתה ”הילדה הכי מקובלת

בכנסייה". כנראה היתה לה הבוקר פגישה עסקית עם לקוח חשוב.

מאחוריהם עמדה סבתא פרידה והסתכלה בזעף על הטלפון שלה. היא היתה בערך בגובה של אימא, אבל הן לא יכלו להיות שונות יותר. סבתא פרידה הרזה והשברירית היתה מוקפת בהילה של תלתלי פלטינה. על סרבל המוסכניקית שלה התנוסס כתם גריז טרי. אימא היתה מוצקה ובעלת עור חום בהיר ושיער כהה, ועיניה הכהות עטו מבט מרוחק כשאמדה את המרחק לירייה שנועדה להרוג.

ממש מאחוריהן חיכה קורנליוס, שהיה לבוש מכנסיים מחויטים קיציים בהירים ווסט אפור שתאם את גופו האלגנטי בדריקנות של התאמה אישית. הוא קיפל את שרוולי חולצת הכפתורים הלבנה שלו עד המרפקים. השיער הבלונדיני שלו היה מעט פרוע. הלבוש של קורנליוס תמיד היה מוקפד, אבל לא חשוב מה לבש, הוא הצליח לשמור על מראה יומיומי נטול מאמץ. אלא אם היה מדובר באירוע רשמי מאוד. לרגליו ישב גאס, הדוברמן הענקי שלו שצבעו שחור וחום. כשרק הכרנו את קורנליוס ומתילדה היה להם דוברמן אחר, ארנבי, אבל ארנבי ומתילדה היו בני אותו גיל, ואחרי שנים של שירות נאמן ומשחקים רבים, ארנבי התחיל להזדקן. גאס היה אחד הגורים שהוליד, ולכן ליאון התעקש לקרוא לו גאס ארנבינסון.

פטרישה טאפט, ראש צוות האבטחה שלנו, עמדה לצד קורנליוס. מבחינות מסוימות הם היו הפכים גמורים. קורנליוס היה אגבי באופן מוקפד ונראה לא מאיים. אצל פטרישה הכול היה מדויק, החל בשיער החום הכהה שלה שנקלע בצמה צרפתית ועד חליפת המכנסיים בצבע בו' שהחמיאה לעורה הכהה. היא לבשה את חליפת המכנסיים כמו מדים, והקרינה ביטחון עצמי וסמכותיות שגרמו לאנשים לציית לה.

אלסנדרו יצא מהמשרד שלו. הוא החזיק מכל פלסטיק סגור במכסה, וכשראה אותי עשה תנועת לכידה. ידוויגה. נכון. הרמתי את המפתח שבידי. "אני צריכה שתסתדרו בטור." המשפחה בהתה בי.

"אתם חייבים להיכנס לחדר הישיבות אחד-אחד, לשים לב איפה אתם דורכים ולכרוק את הכיסא לפני שאתם מתיישבים." ברן הסתובב אל ליאון.
"מה?" ליאון עפעף אליו בתמימות מדומה.
"אתה יודע מה," אמר לו ברן.
"למה?" שאלה אימא.

"כי עכבישה נדירה מאוד ברחה בחדר הישיבות הבוקר. זה מין בסכנת הכחדה. והיא שווה רבע מיליון דולר."
"מושלם," אמרה ארבלה.

"אני מתנצל עמוקות," אמר קורניליוס ונראה מוטרד. "דיברתי עם מתילדה."

"אם תראו את העכבישה, בבקשה אל תמעכו אותה." פתחתי את הדלת וזזתי הצידה. "רק תצעקו ואלסנדרו ילכוד אותה."
"אני בטוח אצעק," אמרה רונה. "אבל אני לא יכולה להתחייב לחלק של לא למעוך."
"תנסי," אמרתי לה.

המשפחה נכנסה בטור אל חדר הישיבות. חיכיתי לצרחות. אף אחד לא צווח. אלסנדרו חצה את המסדרון בלי להניח למכל הפלסטיק והזמין אותי להיכנס בתנועה רחבה של ידו. נכנסתי, בדקתי את הכיסא שלי ותפסתי את מקומי בראש השולחן. אלסנדרו התיישב מימיני. פטרישה משמאלי.

ברן הניח את המחשב הנייד שלו בקצה השולחן ולחץ על כמה מקשים. קונור ונבדה הופיעו על המסך התלוי על הקיר המרוחק. גיסי היה במצב עבודה: לכוש שחור ועושה כמיטב

יכולתו להיראות מאיים. קונור היה גבר גדול בעל שיער כהה ועיניים כחולות עזות, והוא קרן איום כמו שתנור קורן חום. אחותי הבכורה נופפה לנו. שיער הדבש שלה היה קלוע. היא לבשה שמלה לבנה, ותיארתי לעצמי שעמדה לצאת החוצה או שבדיוק חזרה, כי ארתור רוגן ושמלות לבנות לא הלכו יחד. האחייך שלי היה בן שלושה-עשר חודשים, וכולנו חשדנו שמישהו החליף אותו בארנב של אנרג'יזר כשאף אחד לא שם לב. הוא למד ללכת, וברגע שהיה מסוגל לעשות שני צעדים בלי עזרה הוא החליט שיש מקומות שהוא צריך לבקר בהם ודברים שהוא צריך לעשות, וכשזה לא הצליח הוא הרחיף חפצים אל עצמו. השליטה שלו לא היתה מלאה ולפעמים המכסה של כוס השתייה שלו נפתח תוך כדי ריחוף.

"ההקלטה מכובה?" שאלתי.

רונה העבירה את הטאבלט לברן. הוא רפרף עליו באצבעותיו.

"כן."

לא יהיה תיעוד של הפגישה הזאת.

שמרתי על פנים ניטרליות. "בשעה 11:02 הבוקר לוסיאנה

קברה נרצחה במסעדת ההפוגה."

החדר דמם לחלוטין.

"סביר להניח שהתוקף היה טלקינט עליון. הוא שיפד אותה

בשתי יתדות, אחת דרך החזה ואחת דרך הפה."

לחצתי על הטלפון שלי. על המסך שמאחוריי נראתה לוסיאנה

קברה מוצמדת לקיר בתמונה באיכות גבוהה. הנחתי להם לעכל

את המראה ואז לחצתי על הטלפון שוב. תמונה של יתד מבצבצת

מהגוף מילאה את המסך.

הסתכלתי על קונור.

הוא הרים את הקול. "ג'רמי, תפנה את השבוע הקרוב ביומן

שלי ותמצא את באג."

"אנחנו חושדים שהטלקינט הוא חווייר סקדה," אמר אלסנדרו. "כלי הנשק וצורת הרצח תואמים את שיטת הפעולה שלו." תמונה של חווייר הופיעה על הצג. בחור רזה ויפה בגובה ממוצע. יש גברים שנעשים שריריים יותר בשנות העשרים לחייהם, וחווייר בהחלט צמח, אבל הפנים שלו עדיין שמרו על יופי אנדרוגיני מסוים. בפעם הראשונה שראיתי אותו, לפני חמש שנים, חשבתי שהוא נראה כמו זמר בלהקת בניס. עור הברונזה שלו קרן בשיזוף מושלם. שערו הערמוני היה מסופר בסגנון מחמיא, מהסוג שזועק, "אני מסתפר במספרה יקרה ואוהב את זה." עיניו הכהות היו יהירות ואכזריות, והגיחוך על שפתיו הבהיר שדעתו על עצמו טובה מאוד. "החרא הקטן," אמרה סבתא פרידה.

"משמעות המעורבות של חווייר היא שהרצח בוצע בכרכת ארקן," המשיך אלסנדרו. "בשלב הזה אנחנו לא יודעים מה היה המניע שלו לרצוח את הדוכרת. ארקן מעדיף להישאר בצללים, וכשהוא צריך לחסל דמות ציבורית הוא בדרך כלל מארגן תאונה או מעלים אותה."

"ליינוס הוא הבעלים של ההפוגה," אמרתי. "היה מאוד בעייתי אם הזרקור הזה היה מופנה כרגע אל לינוס, אז העברנו את זירת הרצח."

ארבלה הסתובבה לעברי. "למה? מה קרה ללינוס?" אימא הרימה יד בתנועת הרגעה. "הוא יהיה בסדר. אל תילחצו."

"מה קורה כאן?" הקול של ארבלה התרומם. "מישהו מוכן לומר לי מה קרה?"

"אני אומר אם תפסיקי לדבר לשנייה." נשמתי נשימה עמוקה. "מתישהו בעשרים וארבע השעות האחרונות, לינוס הותקף בבית שלו. פיט מת."

ארבלה התנשפה. עצב השתקף בפניה של אימא. היא ופיט היו חברים טובים. ברן נראה מודאג, דבר שכמעט לא קורה. על מסך המחשב גם קונור וגם נבדה ישבו חסרי הבעה. אחותי נדבקה בהרגל הזה מבעלה.

"ליינוס הצליח להגיע לכספת," אמר אלסנדרו. "אנחנו יודעים שהתוקף היה קוסם מנטלי, כי ליינוס לקח שתי מנות כפולות של סטיקסין."

סבתא פרידה השמיעה שריקה.

"הוא בהכרה?" שאל קונור.

"לא," אמרתי.

"מה זה סטיקסין?" שאלה רונה.

"זאת תרופת הגנה מנטלית," אמר קונור. "מתוצרת צבאית. היא מנטרלת לגמרי את המודעות. קוסם לא יכול להרוג אדם בלי להרגיש את התודעה שלו. התרופה עלולה להכניס את מי שלוקח אותה לתרדמת שלא יוצאים ממנה, אז זה מוצא אחרון."
"אפשר לתת לו משהו?" דרשה ארבלה לדעת.

"לא," אמרה אימא. "חייבים לחכות עד שהוא יתעורר בעצמו."

הידיים של ארבלה נסגרו לאגרופים. הייתי חייבת להתקדם מעבר לחלק של "יכול להיות שליינוס לא יתעורר לעולם".
"הוא הפעיל את פרוטוקול המצור, ואני נטרלתי אותו כדי להיכנס לכספת."

"איפה הוא עכשיו?" שאלה רונה.

"בחדר שינה בקומה השנייה של הבניין הראשי," אמרתי לה.

ארבלה קפצה ממקומה.
אימא הצביעה על השולחן. "שבי."
אחותי התיישבה.

"ר"ר פאטל איתו, אמרה אימא. "כשהפגישה תיגמר תוכלי ללכת אליו."

אלסנדרו נשען לאחור בכיסא. "אנחנו עוברים לרמת כוננות עליונה. אף אחד לא הולך לשום מקום בלי ליווי או גיבוי."
פטרישה הנהנה. "קיבלתי."

הסתכלתי על ברן. "הבית של ליינוס עם כל הצעצועים נשאר חסר הגנה לגמרי, אלא אם נצליח להפעיל מחדש את מערכת האבטחה."

כמות הנשק מתחת לבית הזה מספיקה כדי להפיל ממשל של מדינה קטנה.

"אני אטפל בזה," הוא אמר.

"אני אלך איתו," אמרה רונה.

רונה היא מאגוס וַנְנַאטָה, קוסמת רעלים עליונה, והיא אוהבת את ברן. בן הדוד שלי לא היה יכול לבקש שומרת ראש טובה יותר.

"תודה רבה," אמרתי. "ליאון, העברתי את החקירה בתיק קברה לסוכן ווהל. אני רוצה שתעקוב אחריו. תתצפת עליו, תודיע לי מה הוא עושה ותגן עליו למקרה שארקן ינסה לפגוע בו."

"בסדר." ליאון העיף מבט ברונה. "מקווה שתיהני לשמור על החנון בזמן שאני שומר על האף-בי-איי."
היא השמיעה נחרה.

שלחתי לליאון את כתובת המחסן והסתכלתי על קונור ונבדה. "ממש יעזור אם יהיה לנו סיפור כיסוי שיסביר למה ליינוס לא זמין."

"אין בעיה," אמרה נבדה.

קונור הסתכל עליי. "תודיע לי ברגע שתראו את חווייר."
ברגע שהפגישה הזאת תיגמר הוא ישסה את באג, מומחה המעקבים שלו, בעיר יוסטון. באג היה בלתי נלאה ועיבד מידע

חזותי במהירות על-אנושית. חווייר לא ידע את זה, אבל ברגע שהוא יהיה על הכוונת של באג, הטיוול הקטן שלו ייגמר. "יש לנו עוד בעיה," אמר אלסנדרו. "מסיבות לא ברורות כרגע, האימפריה הרוסית מגלה עניין במצב." נגעתי בטאבלט שלי וקונסטנטין הופיע על המסך בכל הדרו עטור המדים.

סבתא פרידה הזדקפה במושב. "עכשיו את מדברת!"
 "אימא... רטנה אימא."

"אני זקנה, פנלופי, אני לא מתה ולא עיוורת." סבתא פרידה חיכה חיוך רחב. "והוץ מזה, תמיד אהבתי גברים במדים." "בשם אלוהים," רטנה אימא.
 "מי זה?" ליאון ביקש לדעת.

"הנסיך קונסטנטין ליאונידוביץ' בְּרִזִין, בן השושלת הקיסרית," אמרתי. "האחיין של הקיסר מיכאיל השני. הבן של הרוכס הגדול ליאוניד סרגייביץ' בְּרִזִין, ראש שירותי הביטחון האימפריאליים."

איש לא דיבר. כולנו רק בהינו בתמונה של קונסטנטין רגע ארוך.

"לא טוב," אמר קונור.

גיסי, אומן לשון ההמעטה המעודנת.
 "אנחנו לא יודעים למה האימפריה בחרה להתערב ברגע הזה," אמרתי.

"בקרב נדע," אמר אלסנדרו. "בינתיים אני רוצה להדגיש את הסיכונים."

הוא לקח את הטאבלט שלי, התעסק בו, ואוגוסטין מונטגומרי הופיע על המסך. הוא היה גבוה ורזה, בעל שיער בצבע בלונד-פלטינה מסופר בדיוק מופתי ופנים של בן אלים. החליפה הלבנה היקרה שלו התאימה לו כמו כפפה ליד, והוא הסתכל

על העולם בתערובת של שעשוע ובוז קל מבעד למשקפיים דקי מסגרת.

אוגוסטין היה במקור המְלווה העסקי והבוס שלנו, ואויב אפשרי, והפך בסופו של דבר לחבר. לחברות הזאת היו תנאים, אבל זו היתה חברות. בית ביילור ובית מונטגומרי היו בעלי ברית למרות היריבות העסקית, והעובדה שאוגוסטין וקונור היו חברים ושותפים לחדר בקולג' רק הידקה את הקשר. אלסנדרו החווה בראשו אל המסך. "מי יכול לתאר עבורי את אוגוסטין?"

"סנוב," אמר ליאון.

"איש עסקים," אמר ברן. "מוכשר."

"חסר רחמים," אמר ארבלה. "אבל הוגן."

"חכם," הוסיפתי. "מסוכן. איש של הטעיות."

"בעל חמלה," אמרה רונה.

כולנו הסתכלנו עליה.

"כן, במידה מסוימת. בלעדיו רגנר לא היה כאן."

אוגוסטין הוא ששכנע אותי לעזוב הכול ולמהר אל גג בית חולים באמצע הלילה כדי לגרור את אחיה של רונה מהסף בקסם שלי, לפני שיעשה משהו בלתי הפיך.

"עוד משהו?" שאל אלסנדרו.

"יפהפה," הוסיפה סבתא פרידה.

אלסנדרו נגע בטאבלט. על המסך הופיע סרטון ובו חדר כושר ריק מלבד שני גברים צעירים. אחד היה אוגוסטין – גבוה, שיער פלטינה קצר ופנים שהיו מושלמות כמעט במאה אחוז.

משהו היה שונה באוגוסטין הזה. הוא נראה צעיר יותר. לא יכולתי להצביע על פרט מסוים שהעיד על הגיל שלו. הוא פשוט יצר רושם כללי של גבר בשנות העשרים המוקדמות לחייו, בדיוק כמו שאוגוסטין של היום יצר רושם כללי של גבר בשנות

השלושים המוקדמות לחייו. אבל זה לא היה עניין הגיל. היה כאן משהו אחר.

בחנתי את התמונה. הוא היה יחף ולבוש חולצת טריקו לבנה פשוטה ומכנסיים קצרים כהים. מה העניין?
היריב שלו, גבר גבוה בעל שיער כהה, הסתובב ופניו נחשפו. קונור. לרגע לא זיהיתי אותו, אבל העיניים הכחולות לא הותירו מקום לספק.

הוא נראה כמו אדם אחר.
היו לקונור הזה כל המאפיינים של גיסי, אבל לאיש בסרטון חסרה העוצמה הממוקדת של קונור. קונור קרן איום. האיש על המסך לא היה כזה. הוא התנהל בנינוחות קלילה. קונור של לפני המלחמה, לפני השינוי העצום שהפך אותו לרוגן המשוגע.

נבדה הסתובבה אל קונור. "ממתי זה?"
קונור הסתכל על המסך בעיניים מצומצמות. "יום אחרי סיום התואר. שבוע לפני שגויסתי. מאיפה השגתם את זה?"
"זה לא משנה," אמר אלסנדרו.

"זה כן משנה. לי אין את הסרטון הזה."
נבדה הסתכלה על ברן. "תגיד לי שלא פרצת לשרתים של מח"ב."

ברן הסתכל עליה לרגע. "ברור שלא. דבר כזה היה הכרזת מלחמה."

"השגתם את זה מדה-סילבה," אמר קונור.
נבדה העיפה בו מבט. "מי זה דה-סילבה?"
"הוא הבחור שצילם את זה."
על המסך, אוגוסטין וקונור נעמדו זה מול זה.
"מוכן?" שאל אוגוסטין.
"מתי שתגיד," ענה קונור.

קונור היה חזק להדהים ומהיר כמעט באותה מידה, ומרגע

שנכנס לפעולה הוא היה מסוגל להפיק מעצמו כוח אדיר. אוגוסטין של היום היה גבוה כמו קונור אבל שקל לפחות עשרים קילו פחות. אם הייתם שמים אותם זה לצד זה, אוגוסטין היה נראה שברירי בהשוואה אליו. הרעיון של התאבקות ביניהם נשמע מגוחך. איך זה קרה בכלל? אוגוסטין הפסיד בהתערבות?

"אם אפשר שזה יקרה היום, בנות," אמר קול גבר שלישי מחוץ לתמונה. "בואו נתחיל את מסיבת התה הזאת."

על המסך, קונור חיך. "אני עדיין מחכה..."

הידיים של אוגוסטין התרוממו. שרירי זרועותיו נדרכו. התחושה השגויה התבהרה בבת אחת. אוגוסטין הזה היה גדול יותר. הכתפיים שלו היו רחבות יותר, הזרועות שריריות יותר, הרגליים נוקשות ובעלות שרירים מעוצבים. כשעמד מול קונור, הוא היה רזה ממנו רק במעט. אלוהים אדירים.

"אוגוסטין היה שרירי," ציינה רונה.

"הוא עדיין כזה," אמרתי. "הוא מקטין את עצמו."

אלסנדרו חיך אליי. הוא היה גאה שהבנתי את זה ראשונה. "מה?" שאלה ארבלה.

"תעצור את הסרטון," ביקשתי.

אלסנדרו לחץ על הטאבלט והתמונה שעל המסך קפאה. "תראו את היחס בין הכתפיים לחזה. לאוגוסטין שאנחנו מכירים יש כתפיים צרות יותר, חזה שטוח יותר ופלג גוף עליון ארוך יותר. אפילו קו הכתפיים לא נכון. אפשר לאבד מסת שריר, אבל מבנה השלד הבסיסי של הגוף לא משתנה. הוא מקטין את עצמו באמצעות קסם."

"הוא גם מוסיף לעצמו חמישה סנטימטרים לגובה," אמר

קונור. "זה גורם לו להיראות עוד יותר רזה."

אלסנדרו נגע בטאבלט.

ואוגוסטין הגיב בהתפוצצות של תנועה. אגרוף ימין שלו הוטח בלסת של קונור במהירות הברק.

"אין מצב!" קרא ליאון.

קונור נרתע לאחור בידיים מורמות ואוגוסטין שלח לו בעיטה אכזרית אל ברך שמאל. קונור כנראה הרגיש שזה עומד לקרות כי הרגל שלו התרוממה, אבל אוגוסטין בכל זאת הצליח לפגוע. קונור מעד לאחור מעוצמת הפגיעה.

"הוא מהיר," אמר ברן בהערכה מקצועית.

שני בני הדודים שלי רכנו קדימה והתמקדו במסך. וכך גם ארבלה. לרגע היא שכחה מליינוס. העיניים שלה עקבו אחרי שני הלוחמים שעל המסך. היה משהו מעט טורפני באופן שבו צפתה בהם, כמו חתולה שמסתכלת על שני חתולים אחרים נלחמים. קונור זינק לאחור והגיב בבעיטה נמוכה שהתחככה בירך של אוגוסטין. אוגוסטין ריקד לאחור. העיניים שלו אורו. השפתיים שלו נמתחו בחיוך. "איי."

קונור תקף והטיל את זרועו כמו קורנס. אוגוסטין בלם בזרועות מוצלבות, בעט קדימה בירך השמאלית של קונור וספג בתמורה מכה רצינית בזרוע. הם ריקדו על פני חדר הכושר, בועטים, הולמים ונוהמים. זה היה יפהפה ומבעית כאחד.

על המסך, אוגוסטין זינק. רגלו הימנית נשלחה כמו מחבט בייסבול בכיוון הראש של קונור. בשנייה האחרונה קונור זו הצידה, תפס ברגל של אוגוסטין ומשך אותו כלפי מטה. הם התגלגלו על המזרן.

"יפה," אמר ברן.

קונור ריתק את אוגוסטין לרצפה למשך חצי שנייה. אוגוסטין סובב את הפנים הצידה, התגלגל ונחת על קונור. קונור העיף אותו מעליו והכניס לו אגרוף באוזן. אוגוסטין נהם והכניס לקונור ברך בפרצוף.

מצב הרוח השתנה. עד כה זה היה משחק, בעיטות ואגרופים שלא נועדו לגרום נזק של ממש. עכשיו הם הורידו את הכפפות. זאת כבר לא היתה תחרות היאבקות. זה היה קרב. המצלמה היטלטלה והתקרבה אליהם.

"בסדר," אמר דה־סילבה הבלתי נראה. **"קומו. אתם סיימתם כאן."**

הם התעלמו ממנו והמשיכו לנסות לגבור זה על זה. משהו השמיע רחש, וקצף לכיבוי אש כיסה את שניהם. שני המתאבקים התרחקו זה מזה.

"פאק, תהושן, מה הקטע?" נהם אוגוסטין.

"אתה צריך להורות לו. אתה לא שווה כלום על המזון." קונור ניגב את הדם מאפו והתיז אותו על אוגוסטין.

"לך תודיין."

אוגוסטין התגלגל לעמידה. הוא היה שרירי כמו מתעמל. הפנים שלו היטשטשו לרגע, ובכת אחת הוא חזר לגרסה צעירה יותר של אוגוסטין המוכר לנו, האלגנטי, הרזה והקרחוני. הסרטון הסתיים.

אוגוסטין עבד עלינו. כשמנינו את המאפיינים שלו, הדבר הראשון ברשימה שלנו היה צריך להיות "רוצח מיומן".

הסתכלתי על ברן. "אם היית נאלץ..."

הוא נענע את ראשו. "הוא היה הורג אותי."

"אוגוסטין מונטגומרי הוא אומן לחימה מוכשר מאוד," אמר אלסנדרו. "זה נכון לגבי רוב קוסמי האשליה מהרמות הגבוהות. הם לובשים זהות של אנשים אחרים ונכנסים למצבים מסוכנים, בדרך כלל כדי לאסוף מידע או להרוג מטרות. עליונים כמו אוגוסטין מסוגלים לטשטש את התנועות שלהם בקרב. הוא לא עשה את זה כאן, אבל בקרב אמיתי, אם היה לו סכין..."

"קונור עדיין היה קורע לאוגוסטין את הצורה," אמר ליאון.

כשבן דודי הצעיר היה בחטיבת הביניים הוא הפך למעריץ חסר בושה של רוגן המשוגע, וזה מעולם לא עבר לו. מבחינתו של ליאון, קונור הולך על מים ואוכל טנקים של האויב לארוחת בוקר.

"הוא מטשטש", אמר קונור. "אתה חושב שהיד שלו נמצאת במקום אחד ופתאום נצמד לך לצלעות סכין בלי שראית את זה קורה. לא הייתי נלחם בו בקרב פנים אל פנים. הייתי הורג אותו מרחוק. אבל אוגוסטין לעולם לא יפגע באף אדם בחדר הזה." "ידעת?" שאלתי את נברה.

היא הנהנה. "הם מתאמנים יחד לפעמים." "ולא סיפרת לנו כי...?" שאלה אימא.

נברה נראתה נבוכה. זה לא קורה כמעט אף פעם. "זה לא עלה בדעתי. כמו שקונור אמר, הוא לא איום מבחינתנו. היה לו ולקונור איזה רגע לפני כמה שנים. זה סידר מחדש את השקפת העולם של אוגוסטין."

"תסמכו עליי", אמר קונור. "כל האימים המוסווים שלו וההבטחות המפחידות, הכול שטויות. הוא חבר." "קשה להאמין", אמרה אימא בקול חסר הטעמה.

קונור עשה פרצוף. "יש לו עניינים."

"קונסטנטין ברזין מסוגל לעשות כל דבר שאוגוסטין מסוגל לעשות, וסביר להניח שיותר", אמר אלסנדרו. "אם תיתקלו בו, תתייחסו אליו כמו אל קובריה. תנסו להישאר מחוץ לטווח פגיעה. הוא הורג מהר ובלי להסס."

"אני מסכימה", אמרה פטרישה. "קוסם אשליה שנדחק לפינה יכול להיות יריב מאתגר מאוד."

תמיד חשבתי שברגע שמתגלה שמישהו הוא קוסם אשליה, הוא די מאבד מכוחו. אין ספק שזאת טעות שהיתה עלולה להיות הרסנית. לשמוע שקונסטנטין קטלני היה עניין אחד. לראות את

אוגוסטין, שכולנו פטרנו כקוסם לא קרבי, הופך למכונת קטל, היה משהו שלא יישכח מזיכרוני.

"קונסטנטין בבירור מסבך את העניינים", אמרתי. "אבל העדיפות הראשונה שלנו היא להגן על ליינוס ולפענח את הרצח של הדוברת."

"לגבי זה," אמרה נבדה. "יש לנו חדשות מחורבנות."
 "הא'?" שאל ברן.

קונור נראה כאילו נגס בתפוח רקוב. "אנחנו נטפל בזה." הצלה אקטיבית יועצים, או הא'י כפי שקראו לעצמם, הפכו בזמן האחרון למטרד רציני עבור בית רוגן. בדיוק כמו קונור הם הציעו צבא פרטי להשכרה, וכמו הצבא של קונור גם בראשם עמד עליון רב-עוצמה – מתיו ברי, שהיה מסמן. מסמנים מציינים נקודה במבנה ואז מספיגים אותה באנרגיה מממלכת הנסתר עד שהבניין מתפוצץ. מתיו היה סוללה ארטילרית של אדם אחד.

את הא'י הקים אבא של מתיו. בשעתו החברה נקראה ההוריקן השחור, אבל אחרי שקונור פרץ בדרמטיות אל הסצנה הצבאית אנשים לא הפסיקו לשאול אותם אם רוגן המשוגע והצוות שלהם קשורים איכשהו. לאבא ולבן נמאס מזה והם החליפו את שם החברה.

אבל הבעיה האמיתית התעוררה בשנה שעברה. קבוצה של ארכיאולוגים נחטפה בפקיסטן, ארבעה מתוכם אזרחים אמריקנים. מסיבות פוליטיות מורכבות, ממשלת ארצות הברית רצתה להציל אותם בשקט. הם יצרו קשר עם הא'י. אבא של אחד הארכיאולוגים, חבר טוב של אימא של קונור, יצר קשר עם קונור. בזמן שבירי והממשל התמקחו, קונור יצא לשם עם צוות קטן והציל את בני הערובה.

מסיבה לא ברורה, ברי ראה בכך הפגנת כוח. מה שהיתה אמורה להיות לכל היותר יריבות עסקית הפכה ליריבות אישית

מאוד, וברי הצעיר החליט למחוק את בית רוגן מעל פני האדמה. אם האנשים של קונור סייעו לצד אחד בעימות, ברי דאג שהיריב ישכור אותו. הם התנגשו כמה פעמים במדינות זרות, וכולנו ידענו שהעימות הסופי מתקרב.

"ברי מרכז כוחות באוסטין," אמר קונור.

המטה של ברי נמצא בוורג'יניה. לא היתה לאנשים שלו סיבה להימצא באוסטין, מרחק שעות ספורות מאיתנו. הוא התכוון למתקפה נגד קונור. כולם ידעו את זה, ואף אחד מאיתנו לא התכוון לעשות דבר בעניין. מי שיעשה את הצעד הראשון יישא בהשלכות המשפטיות. חכם יותר לחכות שיתקפו אותך מאשר לתקוף ראשון.

ברי היה איום משמעותי, והתזמון מקרי ביותר. מעולם לא הסתמכתי על עזרה מקונור ונבדה, אף שתמיד עמדו לרשותי, פשוט כיוון שהיינו חייבים לדעת להסתמך על עצמנו. אבל עכשיו ידענו בוודאות שנצטרך לסמוך רק על עצמנו. הייתי חייבת לשנות קצת את התוכנית.

"ארבלה?"

היא הסתכלה עליי. הזעם בעיניה לא התפוגג.
"סביר להניח שמי שניסה להרוג את ליינוס ירצה לגמור את העבודה," אמרתי.

"אני מקווה שהוא ינסה. אף אחד לא נוגע במשפחה שלי."
אני מניחה שכולנו ראינו בליינוס בן משפחה. ליינוס התייחס לשלושתנו כנכדותיו ולברן ולליאון כנכדיו, וארבלה היתה החביבה עליו מכולם. הוא נתן לה לגנוב ממנו ויסקי וסיגרטים, ולפעמים היא היתה מבקשת את עצתו. לנבדה הוא נתן כבוד והנחיה, אני קיבלתי חינוך והרצאות, אבל ארבלה קיבלה התפעלות קורנת. אם נאבד את ליינוס הלב שלה יישבר. הלב שלי יישבר.

"את נשארתי כאן," אמרתי לה. "את לא יוצאת מהמתחם ולא משנה מה יקרה. את קו ההגנה האחרון שלנו."
"אין לי בעיה עם זה."
"זהו, סיימנו," אמרתי. "כולם יודעים מה לעשות."
נבדה נופפה לשלום ומסך המחשב הנייד החשיך.
ניגשתי אל ברן ונתתי לו את הדיסק-און-קי. "אני צריכה לדעת מה יש כאן."
"אדאג לזה."
הוא קם, ורונה והוא יצאו. ליאון צעד בעצלתיים לדלת. אימא הנהנה אל ארבלה. אחותי זינקה מהכיסא שלה והשתיים יצאו מהחדר.
גם קורניליוס קם. הוא היה שקט כל כך כל הפגישה שהיה קל לשכוח שהוא שם.
"רק רגע." קמתי, חזרתי למשרד שלי, הוצאתי ממגירת השולחן את השקית האטומה עם המברשת של לוסיאנה ולקחתי אותה לחדר הישיבות. "אני רוצה שתבדוק בשבילי משהו."
"כולי אוזן," הוא אמר לי.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן